Sfânta cuvioasă Xenia din Roma

(24 ianuarie)

Sfânta Xenia s-a născut la Roma, pe la începutul secolului al V-lea, într-o familie bogată de senatori. Numele ei de botez era Eusebia. La vârsta de 17 ani, în momentul în care părinții ei îi hotărâseră o căsătorie din interes, ea a ales să fugă, împreună cu două slujnice, în Insula Cos (Kòs) din Marea Egee. A făcut acest lucru din dragoste față de Hristos, căci pentru ea adevărata logodnă era unirea cu El. A renunțat la numele Eusebia, luându-și numele Xenia (grec. ξενία - străina), vrând să arate prin acest gest că se înstrăinează de lumea aceasta, pentru a se dedica numai celor sfinte. În urma rugăciunilor sale, l-a întâlnit pe ieromonahul Pavel, care a devenit un adevărat părinte duhovnicesc pentru ea. La îndemnul acestuia, Xenia s-a stabilit în cetatea Milassa din Caria (o veche provincie romană situată în sud-estul

Asiei Mici) și a îmbrăcat haina monahală. Aici a ridicat o bisericuță închinată Sfântului Ștefan întâiul-mucenic, precum și o mică mănăstire, în care se va nevoi împreună cu cele două slujitoare ale sale cu care fugise din Roma, dar și cu alte fecioare din împrejurimile cetății. Sfânta Xenia era într-o continuă priveghere, înfrânare și smerenie. Purta niște haine vechi, dar considera că trupul său este nevrednic chiar și de acestea. Toată viața ei era întru umilință și vărsare a lacrimilor. Atunci când cuvioasa Xenia a trecut la cele veșnice, pe la amiază, pe cer s-a arătat, deasupra mănăstirii, o cunună de stele foarte luminoasă având în mijlocul ei o cruce, iar această cunună strălucea mai mult decât soarele. Biserica Ortodoxă o prăznuiește la data de 24 ianuarie.

Index

În această lună (ianuarie), ziua a douăzeci şi patra - Preacuvioasa maica noastră Xenia (Minei)....4
Canon de rugăciune către Sfânta cuvioasă Xenia....18
Imnografie....27
Vieţile Sfinţilor - Viaţa cuvioasei maicii noastre Eusebia, care s-a numit şi Xenia....28
Sinaxar - Pomenirea prea cuvioasei maicii noastre Xenia....40
Sinaxar - Sfânta cuvioasă Xenia din Roma (Tedeum)....42
Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfânta cuvioasă Xenia din Roma; Sfânta Xenia din Petersburg (Tedeum)....44
Proloagele din 24 ianuarie....48
Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida din 24 ianuarie....52
- Pomenirea Sfintei cuvioase Xenia....52
- Pomenirea Sfântului sfinţit mucenic Vavila....53
- Pomenirea Sfântului cuvios Macedonie....53
- Pomenirea cuviosului Filon, episcopul Ciprului....53
- Pomenirea Sfântului cuvios Dionisie din Muntele Olimpului....53
- Cântare de laudă la Sfânta Xenia....53
- Cugetare....54
- Luare aminte....55
- Predică despre Prorocul cel a toate cunoscător, Hristos....56

Sfânta cuvioasă Xenia Romana, Italia (24 ianuarie)....58
ro.orthodoxwiki - Xenia....65
Moaștele Sfintei cuvioase Xenia romana....69
Semnificația numelui Xenia (etimologia)....72
Icoane....74

În această lună (ianuarie), ziua a douăzeci şi patra - Preacuvioasa maica noastră Xenia (Minei)

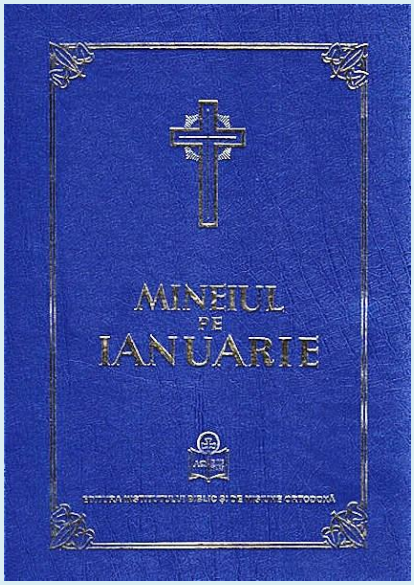

La Vecernie

La Doamne strigat-am..., **Stihirile** cuvioasei, glasul 1:

Podobie: Ceea ce eşti bucuria Cetelor cereşti şi pe pământ oamenilor tare folositoare, prea curată Fecioară miluieşte-ne pe noi cei ce scăpăm la tine. Că nădejdile noastre, după Dumnezeu, întru tine le-am pus, Născătoare de Dumnezeu.

Mai-nainte strămutându-te, cinstită cu gândirea şi adeverind cu fapta, ceea ce ai socotit cu cugetul, ai ieşit din sălbăticeasca deşertăciune a deşertăciunilor, şi ţi-ai îndreptat călătoria, înstrăinându-te cu suirea cea aspră a bunătăţilor fericită Xenia.

Aşezându-te în limanul sânului de pământ celui dumnezeiesc, ai trecut furtuna valurilor lumii, iar luntrea sufletului tău necufundată purtându-o, cinstită, de valurile amărăciunii desfătărilor, petreci plină de poverile cele tainice.

Înstrăinându-te cu dumnezeiască urmarea lui Dumnezeu, celui ce pentru noi S-a pogorât de sus către noi, ca să înalţe pe cei căzuţi, ai rămas înţeleaptă, necunoscută rudeniilor; iar credincioşilor şi lui Dumnezeu, mai ales ai fost cunoscută, rugându-te Xenia totdeauna.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Preaslăvită eşti în neamurile neamurilor, Maică Fecioară curată, Născătoare de Dumnezeu, Marie, apărătoarea lumii, care ai născut cu trup pe Fiul Tatălui celui fără început şi împreună veşnic cu Duhul adevărat. Pe care roagă-L să ne mântuim noi.

A Crucii, a Născătoarei, *asemenea*

Dacă a văzut Fecioara cea fără prihană pe Fiul său spânzurat pe Cruce, tânguindu-se striga: Preadulcele meu Fiu! Ce este această nouă şi minunată vedere ? Cum Te-ai pironit cu trupul pe Cruce ? Cel ce toate le ții în mâna Ta.

Tropar, glasul al 8-lea: Întru tine maică cu osârdie s-a mântuit cel după chip; că luând Crucea, ai urmat lui Hristos; şi lucrând, ai învăţat să nu se uite la trup, că este trecător; ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta şi cu îngerii împreună se bucură, cuvioasă Xenia, duhul tău.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a praznicului*

La Utrenie

Canoanele - Amândouă din Octoih şi al cuvioasei pe 4.

Canonul cuvioasei

Cântarea 1-a, glasul al 8-lea

Irmos: Cântare să înălţăm popoare minunatului Dumnezeului nostru, celui ce a mântuit din robie pe Israil, cântare de biruinţă cântându-i şi strigând: Să cântăm Ție unuia Stăpânului.

Străin fiind de toată bunătatea şi fiind depărtat de Dumnezeu prin fapte necuvioase, fă-mă al Lui cu rugăciunile tale cele bine primite Xenia cinstită cuvioasă, pe mine, care laud viaţa ta cea străină.

Aprinzându-te pe tine focul cel înţelegător, ca pe o materie lesne arzătoare, te-a plecat să te lepezi cu gând bărbătesc de înşelăciunea cea lumească şi de logodnicul cel trupesc, şi a te logodi, curat cu Domnul.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cugetând viaţa străină, de ceea ce din veac este în Cer, şi nu se trece, ţi-ai răsplătit numirea ca şi cu fapta, şi ai alergat ca un cerb setos pe urma logodnicului Celui nemuritor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Să lăudăm credincioşii cu cântări pe Maria cea prea curată Născătoarea de Dumnezeu, pe cea plină de daruri, pe acoperământul cel dumnezeiesc, pe limanul cel liniştit, pe mântuirea credincioşilor.

Cântarea a 3-a

Irmos: Cela ce ai întărit cerurile...

Biruind dragostea cea dumnezeiască pe sufletul tău cel curat, te-a plecat pe tine, curată, să uiţi ostenelile sihăstriei şi firea.

Îndulcindu-te de frumuseţile logodnicului Celui nemuritor, frumuseţile trupului ţi le-ai veştejit, şi te-ai arătat prea frumoasă, locuind în dumnezeiasca cămară cea de Mire.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Dobândind aripi poleite ale bunătăţilor, ai zburat către înălţimea Cerului, fericită, ca o porumbiţă nestricată.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Fecioară, ceea ce eşti nor luminos al Soarelui celui înţelegător, şi prea luminat, care a răsărit din pântecele tău, luminează sufletele, celor ce te laudă.

Irmosul: Cela ce ai întărit cu cuvântul cerurile, şi pământul l-ai întemeiat pe ape multe, întăreşte-mă către cântarea slavosloviei Tale, Doamne.

Sedealna, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în bra-

ţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Iubind pe Cuvântul lui Dumnezeu-Tatăl, care S-a arătat pe pământ pentru bunătate, i-ai urmat ca unui Mire, prea fericită, şi cu osârdie ai părăsit pe mirele cel stricăcios şi patria, şi bogăţia cea trecătoare. Pentru aceasta vieţuind pe pământ străin, precum îţi este şi numele, ai omorât patimile, şi ai câştigat moştenirea celor vii, de Dumnezeu insuflată Xenia; roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască, celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Întru ispite de multe feluri de nevoi, ale vrăjmaşilor celor văzuţi şi nevăzuţi am căzut, şi de furtuna păcatelor mele celor fără număr fiind ţinut, prea curată, ca și către o caldă folositoare, şi acoperământ, şi liman al meu alerg la bunătatea ta. Pentru aceasta, prea curată, roagă pe Cel ce S-a întrupat fără de sămânţă din tine, pentru toţi robii tăi, cei ce te lăudăm neîncetat, Născătoare de Dumnezeu, prea curată, rugându-L pe Acela cu dinadinsul, iertare de păcate să dăruiască, celor ce ne închinăm cu credinţă dumnezeieştii naşterii tale.

A Crucii, a Născătoarei

Mieluşeaua văzând pe Cruce pe Mieluşelul şi Păstorul şi Mântuitorul, se văita lăcrimând cu amar, strigând: Lumea se bucură luând mântuire prin Tine, iară pântecele meu arde văzând răstignirea Ta, care o rabzi pentru îndurarea milei. Îndelung-Răbdătorule Doamne, adâncul milei şi izvor nedeşertat, milostiveşte-Te şi dăruieşte iertare de greşeli, celor ce laudă cu credinţă dumnezeieştile Tale patimi.

Cântarea a 4-a

Irmos: Cuvinte, din munte umbros din una Născătoarea de Dumnezeu, cu dumnezeiască vedere, proorocul mai înainte a cunoscut că vei să Te întrupezi; şi cutremurându-se slăvea puterea Ta.

Adus-ai lui Hristos zestre: curăţia, omorârea mădularelor şi ostenelile înfrânării; şi în locul acestora ai primit Împărăţia Cerească şi desfătarea cea veşnică.

Udându-ţi aşternutul cu lacrimi cuvioasă şi mâncând pâinea cu cenuşă, ai câştigat mângâierea cea nemuritoare şi desfătarea Raiului.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Dându-te pe sineţi pildă de bunătăţi ai tras multe suflete către mântuire, care s-a depărtat de dorirea lumii, cugetătoare de Dumnezeu Xenia, vrednică de laudă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Bucură-te de la noi, Preasfântă Născătoare de Dumnezeu. Bucură-te, ceea ce ai născut bucuria lumii. Bucură-te, singură sprijineala oamenilor, binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, Fecioară.

Cântarea a 5-a

Irmos: Întunericul sufletului meu risipeşte-l, Dătătorule de lumină, Hristoase, Dumnezeule cel ce ai gonit întunericul cel mai dinainte al adâncului şi-mi dăruieşte lumina poruncilor Tale, Cuvinte, ca mânecând să Te slăvesc pe Tine.

Ca o junice dorind dumnezeiasca frumuseţe a Păstorului, strigat-ai: Unde păstoreşti acum Mire? Unde Te odihneşti? Spune-mi; căci doresc şi mă aprind totdeauna a vedea faţa Ta cea prea frumoasă.

Dragostea este frumuseţea mea, Mirele strigă, de mă cauţi cinstită, cea luminată cu bunătăţile, caută-mă în ceruri că Eu acolo păstoresc şi totdeauna îmi chem oile păşunii Mele.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Turturea prea frumoasă, rândunea prea luminată şi privighetoare înţelegătoare te-ai arătat Xenia cinstită şi frumuseţe păstrată lui Hristos, scăpând de cursele cele înţelegătoare ale vânătorilor, vrednică de laudă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pe Cel de sus fără de Maică, în vremile cele de apoi L-ai născut celor de jos fără de tată, Fecioară, înfiinţându-Se deplin cu al nostru pentru multa bunătate. Pe care roagă-L, să se mântuiască de stricăciune, cei ce te laudă.

Cântarea a 6-a

Irmos: Curăţeşte-mă Mântuitorule...

Viaţa ta cea străină, şi nevoinţa cea peste fire de om, mărindu-o Cel ce pentru tine S-a înstrăinat, prea lăudată, te-a împodobit cuvioasă, cu semne şi cu minuni cu adevărat minunate.

Pe mine, care m-am înstrăinat departe de poruncile Dumnezeului nostru, apropie-mă de Dânsul cu rugăciunile tale, cuvioasă, şi mă fă străin de gheena cea cumplită, şi de patimile cele ce mă cuprind.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Când înconjurarea de stele te vestea mai presus de gând la cei de aproape, şi la cei de departe, cu mijlocire străină, atuncea fiind încununată cu înconjurarea bunătăţilor, te-ai suit către Hristos, de care doreai mărită Xenia.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cela ce şade necuprins pe umerii Heruvimilor, a locuit în pântecele tău cuprins cu trupul, iară nu cu Dumnezeirea, şi din tine a ieşit, ca să mântuiască pe oameni.

Irmosul: Curăţeşte-mă Mântuitorule, că multe sunt fărădelegile mele, şi mă ridică dintru adâncul răutăţilor rogu-mă. Căci către Tine am strigat, şi mă auzi Dumnezeul mântuirii mele.

Condac, glasul al 2-lea:

Podobie: Cu curgerile sângiurilor...

Pomenirea ta cea de străini iubitoare Xenia săvârşindu-o, noi cei ce te cinstim pe tine cu dragoste, lăudăm pe Hristos, cel ce ţi-a dat ţie întru toate putere de tămăduiri; pe care roagă-L totdeauna pentru noi toţi.

Icos: Pe Hristos, cel ce S-a născut din Fecioară în chip străin, Xenia mărită, roagă-L să ne fie Milostiv, nouă celor ce alergăm la tine după datorie, din suflet şi din inimă curată şi cu bună credinţă ne silim a lăuda pomenirea ta. Care toate Puterile cereşti ca pe o purtătoare de lumină, şi fără prihană, şi sfântă prăznuirea ta după vrednicie o a cinstit, mărită. Care te rogi neîncetat pentru noi toţi.

Sinaxar

În această lună, în ziua a douăzeci şi patra, pomenirea Sfintei maicii noastre Xenia.

Stih: Xenia se înstrăinează de viaţa aceasta arătat,
De care şi mai înainte vieţuind, era străină cu adevărat.

Amândouă slujnicele Xeniei sunt murind,
De bunătăţile aceleia neînstrăinate fiind.

În douăzeci şi patru de zile Xenia a venit,
În sălăşluirea Cerului şi s-a odihnit.

Fericita aceasta şi pururea pomenita Xenia a fost din marea şi slăvită cetate a Romei, din neam cinstit şi râvnitor. Deci vrând părinţii ei să o mărite, şi gătind toate cele ce erau de treaba nunţii, ea s-a sculat de a fugit din cămara cea de nuntă, cu alte două femei tinere slujnice ale sale, care făcându-şi călătoria pe mare şi trecând şi prin alte locuri, au sosit la cetatea ce se cheamă Milassa, şi mai vârtos au nimerit la acea cetate, fiind îndemnată de dumnezeiescul Pavel, monahul şi preotul care arătându-se de la Dumnezeu în ostrovul Co, a îndreptat-o spre cele mai bune, în care loc făcând o biserică pe numele Sfântului întâiului mucenic Ştefan, împreună cu cele două slujnice ale ei, şi cu alte câteva fecioare ce se adunase acolo, au arătat multă nevoinţă, aducându-se pe sine spre cereasca petrecere, cu toată răbdarea. Şi părăsirea simţirii poftelor lumeşti.

Deci petrecându-şi bine viaţa şi după cuvioasa aceea şi fericita ei moarte, şi-a luat de sus mărturia; că întru amiază luminând soarele pământul, s-a ivit o cruce de stele, care era înconjurată de raze luminoase, atât cât se părea a fi o cunună fericitei, dată ei de la Dumnezeu pentru îndelungatul post, şi priveghere şi feciorie.

Şi aceasta este adevărat, că după îngroparea moaştelor sale în pământ, nu s-a mai văzut acea stea cu raze. Deci s-a descoperit şi lucrurile cele despre sfânta, spunând una din slujnicele sale când vrea să moară, din ce patrie şi din ce neam era fericita. Şi numele cel de la părinţi, care se chema Evsevia, şi deci vrând ea a nu se cunoaşte, şi-a pus numele pe urmă Xenia.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor mucenici: Pavel, Pavsirion şt Teodotion.

Stih: Pavsirion şi Pavel amândoi fraţii cei răbdători,

Curgerea râului îi arată şi împreună nevoitori.

Iată grumazul să fie dar sabia viand,
Strigă Teodotion pe Dumnezeu dorind.

Aceştia erau pe vremea lui Diocleţian şi Maximian împăraţii, şi Arian ighemonul în Cleopatrida, fraţi după trup, din tânără vârstă îmbrăcaţi în schima monahicească. Şi erau de ani când au fost prinşi, Pavel de treizeci şi şapte, iară Pavsirie de douăzeci şi cinci.

Deci aflând de prinderea lor, Teodotion fratele lor, lăsând petrecerile prin munţi cu tâlharii, (căci şi el era părtaşi obiceiului acelora) a venit ca să-i vadă pe ei, şi să li se închine; şi văzându-i pe ei că stă în judecată, n-a cutezat a se apropia, ci ducându-se într-o parte, cugetă întru sine, oare ce fel de moşteniri vor dobândi fraţii săi. Şi înfierbântându-se, s-a întors şi s-a mărturisit pe sine creştin înaintea tiranului Arian, şi sărind asupra lui, îl pogorî pe el de pe scaun. Deci îndată cuie înfocate i-a fost bătute prin coaste, încă şi în pântece şi şi-a primit sfârşitul vieţii tăindu-i-se capul de sabie. Iar Pavel şi Pavsirie, fiind aruncaţi în râu şi-au săvârşit mucenicia.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului mucenic Vavila cel din Sicilia, şi Timotei şi Agapie, ucenicii lui.

Stih: Vavila mai-nainte împotriva dracilor s-a nevoit,
Apoi şi prin sânge s-a chinuit.

Pe Agapie împreună cu Timotei cel lăudat,
Îi cunosc următori învăţătorului prea arătat.

Acest sfânt mucenic Vavila, de bun neam fiind după marele Iov, despre răsăriturile soarelui, a fost născut din părinţi de bun neam şi iubitori de Dumnezeu, în vestita Teopoli. Şi învăţându-se întru ea, cu învăţătura şi înţelepciunea Domnului; şi sfinţitele dumnezeieşti Scripturi, degrab cu silinţă învăţându-le, şi din tânără vârstă iubind pe Hristos, a urât lumea. Deci murind părinţii săi, a împărţit bogăţia pe la săraci, şi la văduve şi la sărmani. Şi scuturându-se pe sine, de toată lumeasca materie, suindu-se în munte se liniştea având cu sine, şi pe amândoi ucenicii săi, pe Agapie şi Timotei.

Deci făcându-se şi preot, după vrednicie a cinstit cinul preoţiei. Dar fiindcă necredincioşii şi vărsătorii de sânge Elini, grăbeau ca să-l vândă pe el ighemonilor, lăsând Roma, s-a dus la Sicilia, împreună cu amândoi ucenicii săi. Zăbovindu-se

acolo, pe mulţi a luminat cu darul ce locuia întru el, aducându-i la cunoştinţa de Dumnezeu.

Ci fiindcă cetatea nu se poate ascunde, deasupra muntelui stând, precum este scris, nici acesta s-a tăinuit de ighemonul de acolo. Deci prăznuindu-l pe el, împreună cu amândoi ucenicii săi, îndată ce a văzut că cu îndrăzneală mărturiseşte pe Hristos Dumnezeul adevărat, mai întâi i-au bătut cu feluri de toiege năvălind asupra lor şi roşindu-le trupurile lor. Apoi purtându-i pe ei prin cetate prin muncitori, cu feluri de chipuri şi fără omenie îi ustură: una adică, îngrozind prin ei cetăţile Siciliei, iară alta, plinindu-şi osebita patimă, prin pedeapsa lor.

Însă sfinţii mucenici se întăreau, privind la veşnicele bunătăţi. Iar a doua zi tăindu-i pe ei cu săbiile, i-au aruncat în foc. Însă nu a vătămat focul nicidecum trupurile lor, ci întregi şi nevătămate le-a păzit. Pe care şi luându-le oarecari credincioşi după vrednicie, le-au îngropat în insula Siciliei.

Tot în această zi, pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Macedonie.

Stih: Din nenumăratele părinteştile tale lăcaşuri a câştiga dorind,
Hristoase şi Macedonie unui este luând.

Acest întru sfinţi părintele nostru Macedonie, avea luptă şi privelişte vârfurile munţilor. Nu într-un sat întemeindu-se, ci acum întru acesta sălăşluindu-se, acum în celălalt mutându-se, în Fenicia, Siria, şi Cilicia. Şi aceasta o făcea, fugind de îmbulzeala celor ce năzuiau la el.

Deci patruzeci şi cinci de ani a petrecut aşa, neavând cort, nici colibă, ci într-o crăpătură adâncă, avându-şi şederea. Iar după ce s-a făcut preot, a ascultat de cei cel rugau şi şi-a făcut chilie. Mai pe urmă întrebuinţa şi căsuţe, nu ale sale, ci străine, douăzeci şi cinci de ani a petrecut, sălăşluindu-se în colibă şi în căsuţe. Încât se adună anii luptelor sale la şaptezeci, cu pâine de orz şi cu apă patruzeci de ani hrănindu-se. Mai în urmă însă în neputinţă căzând, se hrănea cu o mică părticică de pâine şi cu apă.

Acest minunat, mare făcător de minuni făcându-se, draci din oameni izgonind şi feluri de boli vindecând şi alte nu puţine prea mărite săvârşea.

Acestuia odată i-a adus o femeie, care prea mult cu covârşire mânca, din lucrarea drăcească, şi mult pentru dânsa tânguindu-se rudele sale, se rugau cei ce o adusese

la sfântul ca să o miluiască şi să o vindece pe ea. Iar sfântul făcând rugăciune a făcut-o pe ea să mănânce fireşte; căci mânca peste măsură de mult.

Şi lui Dumnezeu cu curăţenie, şi cu stăruinţă slujind ani şaptezeci, s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, aducerea moaştelor Sfântului prea cuviosului mucenic Anastasie persul.

Stih: Anastasie pentru nevoinţele tale te-ai încununat,
Iară nouă darul moaştelor tale ne-ai dat.

Mergând Iraclie împăratul la Persia şi murind Hosroiu, împăratul perşilor, iar un călugăr de la mănăstirea mucenicului, văzând oastea împăratului, s-a bucurat. Şi era cu poporul creştinilor, care se întorceau pe la locurile lor şi venind la egumenul său, i-a adus moaştele mucenicului, şi a povestit, că la Persia a tămăduit pe un îndrăcit, punându-le deasupra lui.

Deci Iraclie la douăzeci de ani după împărăţia lui, a adus în Ierusalim cinstitul lemn.

Iar un episcop fiind trimis de arhiepiscopul cel mai mare, în părţile Romanilor, a luat moaştele sfântului de le-a dus la Chesaria şi dând acolo puţină parte, cealaltă o a oprit, iar cinstitul cap al mucenicului, şi icoana, se cinsteşte şi se închină de cei credincioşi în marea şi vechea Romă.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor mucenici Ermoghen şi Mamant.

Stih: Ermoghen şi Mamant prietenii lui Hristos cu adevărat,
A muri pentru el nicicum s-au înfricoşat.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului nostru părinte Filon, episcopul Calpasiei, care în pace s-a săvârşit.

Stih: Filon din pământeni era lui Hristos neamuri aducând,
Căci de la el darul a fost având.

Tot în această zi, prea cuviosul părintele nostru Filipie preotul, care cu pace s-a săvârşit.

Stih: Precum caii cei alergători cu adevărat,
Filipie bucurându-se în ceruri a zburat.

Tot în această zi, Sfântul mucenic Varsim şi doi fraţi ai lui, care de sabie s-au săvârşit.

Stih: Pe cei trei fraţi dumnezeiasca dragoste i-a legat,
Şi ca să dorească dumnezeiescul sfârşit cel prin sabie i-a înduplecat.

Tot în această zi, prea cuviosul Zosima, care cu pace s-a săvârşit.

Stih: Zosima cine va spune îndelung ale tale dureri,
Precum şi murind tu, cununile nenumăratelor tale osteneli.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului proorocului, Înaintemergătorului şi Botezătorului Ioan, aproape de Tavru.

Stih: Deci limba mea pe propovăduitorul cum va fi lăudându-l,
Pe care limba lui Hristos mai mare decât pământenii este numindu-l.

Tot în această zi, cuviosul şi de Dumnezeu purtătorul părintele nostru Dionisie cel din Olimp, care cu pace s-a săvârşit.

Stih: Cu trupul ca un fără de trup ai vieţuit părinte,
Şi acum cu îngerii cei fără de trup te veseleşti sfinte.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii evreieşti, au călcat în cuptor văpaia cu îndrăzneală, şi focul în rouă l-au schimbat, strigând; Bine eşti cuvântat Doamne Dumnezeule în veci.

Roma se laudă cu scutecele tale, iară Milassa şi mai mult se laudă, având moaştele tale, din care izvorăşti minuni credincioşilor, mireasă a lui Dumnezeu.

Râu de tămăduiri te-ai arătat, înecând noianurile patimilor celor ce cântă: Bine eşti cuvântat în veci Doamne Dumnezeul părinţilor noştri.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Adormit-ai patimile cele pierzătoare de suflet, prin multe privegheri, fericită, şi ai adormit somnul, care se cuvine drepţilor, rugându-te pentru lume.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Nu înceta rugându-te, Celui ce S-a întrupat din tine mai presus de cuvânt, prea lăudată Născătoare de Dumnezeu, să se mântuiască sufletele noastre din cursele vrăjmaşului.

Cântarea a 8-a

Irmos: Cel ce acoperi cu apă cele...

Logodindu-te (precum este scris) cu un bărbat, cu Cel frumos în podoabă, cu Hristos; te-ai nevoit a face tot felul de bunătăţi, cu bună credinţă, şi te-ai sălăşluit în dumnezeiasca cămară cea de Mire, slăvită, luând zestre darul de tămăduiri întru toţi vecii.

Lipitu-s-a Hristoase sufletul meu după Tine ca un pământ însetoşat, pe Tine te caut Doamne apa cea vie, Ţie îţi aduc ploile lacrimilor, adapă-mă cu râurile dragostei Tale, Mântuitorule, întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Înfrumuseţa-tu-te-ai dorind de Cel cu adevărat dorit, măritu-te-ai fecioară, lipindu-te de slăvitul Hristos, tu ai adus Mântuitorului ceată sfântă de fecioare, care ţi-au urmat ţie. Cu care dimpreună dănţuieşti acum la lăcaşurile cele de sus.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Numai pe tine podoaba lui Iacov te-a ales Cuvântul Tatălui, şi în pântecele tău S-a sălăşluit, şi precum bine a voit a ieşit Preacurată, mai frumos decât toţi oamenii, ca să cureţe firea noastră cea întunecată.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Cel ce acoperi cu ape cele mai pe deasupra ale Tale, Cel ce pui mării hotar nisipul, şi toate le ţii, pe Tine te laudă soarele, pe Tine te măreşte luna, Ție îți aduce toată făptura laudă, ca Făcătorului tuturor în veci.

Cântarea a 9-a

Irmos: Bine este cuvântat Domnul...

Petrecând viaţă străină, şi omorând patimile trupului, mărită, ai biruit prin neputinţă pe vrăjmaşul cel neputincios, și acum vieţuieşti în ceruri, unde cu adevărat ţi-a fost vieţuirea ca o fecioară curată.

Bine este cuvântat Domnul, cel ce a arătat cinstitele tale moaşte, liman liniştit de tămăduiri celor ce pururea se primejduiesc în noianul, şi în valul patimilor, cinstea sihaştrilor şi lauda fecioarelor, purtătoare de Dumnezeu, Xenia.

Îndumnezeindu-te cu dumnezeieştile lumini, curată, vezi mai curat pe Cel mai desăvârşit dorit, că vezi cele ce văd îngerii, şi dănţuieşti împreună cu toţi cei aleşi, cerând pururea dezlegare păcatelor, celor ce te laudă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca pe un lăcaş fecioriei, ca pe o porumbiţă curată, ca pe o turturea nevinovată, ca pe o mireasă a lui Hristos, şi bună şi fără prihană, ca un chip al dumnezeieştilor bunătăţi, ca pe o grădină încuiată credincioşii te cinstim, de Dumnezeu purtătoare Xenia.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Urmând cuvintelor tale, totdeauna te vom ferici pe tine Marie, neamurile neamurilor, că ai născut pe Dumnezeu cel adevărat, prea curată Fecioară, care face cu adevărat fericiţi pe toţi, cei ce slujesc Lui.

Irmosul: Bine este cuvântat Domnul Dumnezeul lui Israil, cel ce a ridicat nouă corn de mântuire, în casa lui David slugii Sale, întru care ne-a cercetat pe noi Răsăritul cel dintru înălţime, şi ne-a îndreptat pe calea păcii.

Luminânda

Podobie: Femei ascultaţi glas...

Dorind prea cinstită Xenia de lăcaşul cel ceresc, te-ai făcut pe tine străină de patrie, de bogăţie şi de neam, ca o iubitoare de credinţă, de Dumnezeu purtătoare. Şi ridicându-ţi crucea ta, cu osârdie ai alergat către Hristos, cel ce a venit din Fecioară cu mijlocire străină, să mântuiască pe oameni.

A Născătoarei

Arătatu-te-ai Stăpână, că întreci mai presus de toate făpturile Fecioară, născând cu trup pe Dumnezeu şi Ziditorul tuturor, cu a căruia Cruce întărindu-se femeile cele cugetătoare de Dumnezeu, vitejeşte au biruit, cu care dimpreună toţi te lăudăm, binecuvântată Marie.

Aceasta poate să se zică şi în loc de a Crucii. Şi cealaltă slujbă a Utreniei.

Sursa:
https://sites.google.com/site/ortodox007/mineiele-bisericii-ortodoxe/mineiul-pe-ianuarie/mineiul-21-31-ianuarie#h.6s4x0ic700jo

Canon de rugăciune către Sfânta cuvioasă Xenia

Troparul Sfintei cuvioase Xenia, glasul al 8-lea: Întru tine, maică, cu osârdie s-a mântuit cel după chip; că luând crucea, ai urmat lui Hristos; şi lucrând, ai învăţat să nu se uite la trup, căci este trecător; ci, să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta şi cu îngerii împreună se bucură, prea cuvioasă maică Xenia, duhul tău.

Cântarea 1, glasul al 8-lea

Irmos: Cântare să înălţăm popoare minunatului Dumnezeului nostru, celui ce a mântuit din robie pe Israil, cântare de biruinţă cântându-i şi strigând: Să cântăm Ție unuia Stăpânului.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Xenia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Străin fiind de toată fapta bună şi depărtat de Dumnezeu prin fapte necuviincioase, apropie-mă de El, cu rugăciunile tale cele bine primite, cinstită cuvioasă Xenia, pe mine cel ce laud viaţa ta cea minunată.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Xenia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Focul cel înţelegător care te ardea pe tine, ca pe o materie lesne arzătoare, te-a înduplecat a te lepăda, cu hotărâre plină de bărbăţie, de înşelăciunea cea lumească şi de logodnicul cel trupesc şi a te logodi, în chip neprihănit, cu Domnul.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cugetând la viaţa cea minunată care dăinuieşte pururea în ceruri şi nu se trece, ţi-ai schimbat numirea cu fapta şi ca un cerb însetat ai alergat pe urma Logodnicului.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Să lăudăm, credincioşilor, cu cântări pe Fecioara Maria cea prea curată, pe Maica lui Dumnezeu, cea plină de har, acoperământul cel dumnezeiesc, limanul cel liniştit şi mântuirea tuturor credincioşilor.

Cântarea a 3-a

Irmos: Cel ce ai întărit cerurile...

Stih: ***Sfântă cuvioasă Xenia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Dragostea cea dumnezeiască punând stăpânire pe sufletul tău cel curat, te-a îndemnat pe tine, curată, să dobândeşti uitarea ostenelilor sihăstriei şi ale firii.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Xenia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fermecată fiind de frumuseţile Logodnicului celui nemuritor, ţi-ai veştejit frumuseţile trupului şi prea frumoasă te-ai arătat, sălăşluindu-te în Cămara cea dumnezeiască de mire.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Dobândind aripile cele poleite cu aur ale faptelor bune, ai zburat către înălţimea cerului, fericită, ca o porumbiţă nestricată.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Fecioară, ceea ce eşti nor luminos al Soarelui celui duhovnicesc şi prea luminat, care a răsărit din pântecele tău, luminează sufletele celor ce te laudă pe tine.

Irmosul: Cel ce ai întărit cerurile cu cuvântul şi ai întemeiat pământul pe ape multe, întăreşte-mă spre cântarea şi spre slăvirea Ta, Doamne.

Cântarea a 4-a

Irmos: Cuvinte, din munte umbros din una Născătoarea de Dumnezeu, cu dumnezeiască vedere, proorocul mai înainte a cunoscut că vei să Te întrupezi; şi cutremurându-se slăvea puterea Ta.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Xenia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Adus-ai lui Hristos ca zestre curăţia, omorârea mădularelor şi durerile înfrânării; şi în locul acestora ai primit Împărăţia Cerească şi desfătarea cea veşnică.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Xenia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Udându-ţi aşternutul cu lacrimi, cuvioasă şi mâncând pâinea cu cenuşă, ai dobândit mângâierea cea neîmbătrânitoare şi desfătarea Raiului.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Dându-te pe tine pildă de bunătăţi, ai atras la mântuire multe suflete, care s-au smuls din strădaniile lumeşti, înţelepţită de Dumnezeu, Sfântă cuvioasă Xenia, cea vrednică de laudă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Bucură-te, îţi grăim ţie, Preasfântă Născătoare de Dumnezeu; Bucură-te, ceea ce ai născut Bucuria lumii; Bucură-te, singura sprijinitoare a oamenilor, binecuvântată de Dumnezeu Fecioară.

Cântarea a 5-a

Irmos: Întunericul sufletului meu risipeşte-l, Dătătorule de lumină, Hristoase, Dumnezeule cel ce ai gonit întunericul cel mai dinainte al adâncului şi-mi dăruieşte lumina poruncilor Tale, Cuvinte, ca mânecând să Te slăvesc pe Tine.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Xenia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca o mieluşea dorind după dumnezeiasca frumuseţe a Păstorului, ai strigat: unde păstoreşti acum, Mire? Unde Te odihneşti, spune-mi? Căci mă aprind totdeauna, dorind a vedea înfăţişarea Ta cea peste măsură de frumoasă.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Xenia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Mirele strigă: de cauţi plăcuta Mea frumuseţe, cinstită, luminându-te cu fapte bune, priveşte la Mine în ceruri, acolo păstoresc şi acolo chem întotdeauna oile Mele.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Turturea prea frumoasă, rândunică prea strălucită şi privighetoare duhovnicească, scăpând de cursele urmăritorilor celor răi te-ai arătat, cinstită Xenia şi frumuseţe păstrată lui Hristos, ceea ce eşti vrednică de laudă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pe Cel fără de Maică dintre cei de sus L-ai născut, fără de tată, Fecioară, Întrupându-Se în toată firea noastră, pentru milostivirea cea mare; pe Acela roagă-L să mântuiască pe cei ce te laudă pe tine.

Cântarea a 6-a

Irmos: Curăţeşte-mă, Mântuitorule...

Stih: ***Sfântă cuvioasă Xenia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Viaţa ta cea uimitoare şi nevoinţa cea mai presus de puterile omeneşti mărindu-le, Cel ce pentru tine S-a înstrăinat, mărită, te-a împodobit pe tine, cuvioasă, cu semne de minuni cu adevărat uimitoare.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Xenia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe mine cel ce m-am înstrăinat mult de poruncile Dumnezeului nostru, apropie-mă de Dânsul, cu rugăciunile tale, cuvioasă şi mă fă străin de gheena cea cumplită şi de patimile cele ce mă cuprind.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu cununa faptelor bune fiind încununată ai alergat spre Hristos, pe care L-ai dorit; iar încununarea cu stele te descoperea mai presus de minte, în chip neobişnuit, celor de aproape şi celor de departe.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cel ce şade în chip nemărginit pe umerii Heruvimilor a locuit în pântecele tău, mărginit cu trupul nu cu Dumnezeirea şi din tine a ieşit ca să mântuiască pe om.

Irmosul: Curăţeşte-mă, Mântuitorule, că multe sunt fărădelegile mele; şi Te rog scoate-mă din adâncul răutăţilor. Căci către Tine am strigat şi m-ai auzit, Dumnezeul mântuirii mele.

Condac, glasul al 2-lea:

Podobie: Cu curgerile sângiurilor...

Pomenirea ta cea minunată, Sfântă prea cuvioasă Xenia, săvârşind-o noi, cei ce te cinstim pe tine cu dragoste, lăudăm pe Hristos, cel ce ţi-a dat ţie întru toate putere de tămăduire; pe Acela totdeauna roagă-L pentru noi toţi.

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii evreieşti, au călcat în cuptor văpaia cu îndrăzneală, şi focul în rouă l-au schimbat, strigând; Bine eşti cuvântat Doamne Dumnezeule în veci.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Xenia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Roma se laudă cu scutecele tale, iar Milasa se laudă şi mai mult dobândind moaştele tale; din care izvorăşti minuni credincioşilor, mireasă a lui Dumnezeu.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Xenia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Râu de tămăduiri te-ai arătat, scufundând mările patimilor celor ce cântă: Binecuvântat eşti Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Amorţit-ai patimile cele pierzătoare de suflet, prin multe privegheri, fericită şi ai adormit somnul care se cuvine drepţilor, rugându-te pentru lume.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Nu înceta a ruga pe Dumnezeu Cuvântul, cel ce S-a Întrupat din tine, mai presus de cuvânt, prea lăudată Născătoare de Dumnezeu, să izbăvească sufletele noastre din cursele vrăjmaşului.

Cântarea a 8-a

Irmos: Cel ce acoperi...

Stih: ***Sfântă cuvioasă Xenia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Logodită fiind, precum este scris, unui singur bărbat, lui Hristos cel prea frumos la înfăţişare, te-ai nevoit cu cucernicie, cu tot felul de fapte bune şi te-ai sălăşluit în Cămara cea dumnezeiască de mire, mărită, Sfântă prea cuvioasă Xenia, primind ca zestre harul de tămăduiri, întru toţi vecii.
Stih: ***Sfântă cuvioasă Xenia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Lipitu-s-a, Hristoase, sufletul meu de Tine, strigat-ai cu dragoste, ca un pământ însetat; pe Tine, Doamne, Apa cea vie, te caut; Ţie îţi aduc ploile lacrimilor; adapă-mă, Mântuitorule, cu apa dragostei Tale.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Înfrumuseţatu-te-ai dorind după Cel cu adevărat dorit; prea măritu-te-ai fecioară, lipindu-te de slăvitul Hristos; tu ai adus Mântuitorului sfânta ceată a fecioarelor, care au urmat ţie; cu acelea împreună acum te veseleşti în Locaşurile cele de sus.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Numai pe tine, podoaba lui Iacov, te-a ales Cuvântul Tatălui; în sânul tău S-a Sălăşluit; şi precum a binevoit a ieşit, Preacurată, mai frumos decât toţi oamenii, ca să curăţească zidirea noastră cea întunecată.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Cel ce acoperi cu ape cele mai de deasupra ale Tale; Cel ce pui nisipul hotar mării şi toate le ţii, pe Tine te laudă soarele, pe Tine te slăveşte luna, Ţie cântare îţi aduce toată făptura, ca Făcătorului şi Ziditorului întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Binecuvântat este Domnul...

Stih: ***Sfântă cuvioasă Xenia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Petrecând viaţă uimitoare, ai pus pe fugă, prea mărită, prin ostenelile tale, pe vrăjmaşul cel neputincios şi patimile trupului le-ai omorât; iar acum te veseleşti în ceruri, unde ţi-a fost cu adevărat vieţuirea, ca o fecioară curată.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Xenia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Binecuvântat este Domnul, cel ce a arătat moaştele tale cinstite, liman liniştit de vindecări celor ce pururea se primejduiesc în noianul şi valul patimilor; strălucirea sihaştrilor şi lauda fecioarelor, purtătoare de Dumnezeu, Sfântă Xenia.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Xenia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Îndumnezeită fiind de dumnezeieştile străluciri, curată, vezi mai limpede pe Cel desăvârşit dorit dintre cele dorite, că vezi ce văd îngerii. Şi te veseleşti împreună cu toţi cei aleşi, cerând pururea dezlegare de păcate pentru cei ce te laudă pe tine.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca pe un locaş al fecioriei, ca pe o porumbiţă curată, ca pe o turturică nevinovată, ca pe o mireasă a lui Hristos, frumoasă la înfăţişare şi fără prihană, ca pe o întruchipare a dumnezeieştilor fapte bune, ca pe o grădină închisă te cinstim credincioşii, de Dumnezeu purtătoare, Sfântă Xenia.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Urmând cuvintelor tale, totdeauna te vom ferici pe tine, Marie, neamuri şi neamuri; că ai născut, prea curată Fecioară, pe Dumnezeul cel adevărat, care face cu adevărat fericiţi pe toţi cei ce slujesc cu credinţă Lui.

Irmosul: Binecuvântat este Domnul Dumnezeul lui Israel, cel ce a ridicat nouă nădejde de mântuire în casa robului Său, David; întru care ne-a cercetat pe noi Răsăritul cel de sus şi ne-a îndreptat pe calea păcii.

Sedelna, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Iubind pe Cuvântul lui Dumnezeu Tatăl, care S-a arătat pe pământ pentru milostivire, ai urmat Lui ca unui Mire, prea fericită şi cu osârdie ai părăsit pe mirele cel stricăcios, pe maica ta şi bogăţia cea trecătoare. Pentru aceasta vieţuind pe pământ străin, aşa cum şi numele te arată, ai omorât patimile şi ai dobândit moştenirea celor vii, de Dumnezeu insuflată, prea cuvioasă Xenia. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

În multe feluri de ispite ale vrăjmaşilor celor văzuţi şi ale celor nevăzuţi căzând, de furtuna păcatelor mele cele fără de număr sunt ţinut; şi alerg la limanul bunătăţii tale, prea curată, ca la o caldă apărătoare şi acoperitoare a mea. Pentru aceasta, Preasfântă Fecioară, pe Cel ce S-a Întrupat fără de sămânţă din tine, roagă-L, pentru noi toţi robii tăi, cei ce te lăudăm neîncetat, Născătoare de Dumnezeu, prea curată, mijloceşte pe lângă El cu tot dinadinsul să dăruiască iertare de păcate celor ce ne închinăm cu credinţă prea sfintei naşterii tale.

Sedelna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Mieluşeaua, văzând pe Cruce pe Mieluşelul şi Păstorul şi Izbăvitorul, se tânguia lăcrimând cu amar şi striga: lumea se bucură, luând izbăvire prin Tine, iar pântecele meu arde, văzând Răstignirea Ta, pe care o rabzi pentru milostivirea milei, Îndelung Răbdătorule, Doamne, adâncul milei şi Izvorul cel nedeşertat, milostiveşte-Te şi dăruieşte iertare de greşeli, celor ce laudă cu credinţă dumnezeieştile Tale Patimi.

Imnografie

Condacul Sfintei cuvioase Xenia: Pomenirea ta cea minunată, Sfântă prea cuvioasă Xenia, săvârşind-o noi, cei ce te cinstim pe tine cu dragoste, lăudăm pe Hristos, cel ce ţi-a dat ţie întru toate putere de tămăduire; pe Acela totdeauna roagă-L pentru noi toţi.

Troparul Sfintei cuvioase Xenia: Întru tine, maică, cu osârdie s-a mântuit cel după chip; că luând crucea, ai urmat lui Hristos; şi lucrând, ai învăţat să nu se uite la trup, căci este trecător; ci, să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta şi cu îngerii împreună se bucură, prea cuvioasă maică Xenia, duhul tău.

(Video) Troparul Sfintei cuvioase Xenia - Interpret: Otilia Simeria:
https://doxologia.ro/cantari/video-troparul-sfintei-cuvioase-xenia-24-ianuarie

Vieţile Sfinţilor - Viaţa cuvioasei maicii noastre Eusebia, care s-a numit şi Xenia

(după Metafrast)

Vieţile şi laudele sfinţilor se aseamănă cu lumina stelelor; căci precum stelele sunt întărite cu aşezarea pe cer şi toată partea cea de sub ceruri o luminează, încât acelea care se văd de indieni, nu se ascund nici de sciţi, apoi pământul şi marea le luminează şi îndreptează corăbiile ce plutesc, ale cărora nume deşi nu le ştim, pentru mulţimea lor, totuşi de luminoasa lor podoabă ne minunăm; astfel este şi cu luminarea sfinţilor.

Deşi sunt închise moaştele lor în morminte, însă puterile lor, în partea cea de sub cer, nefiind împrejur mărginite cu hotarele pământeşti, ne minunăm de viaţa acelora şi de slava cu care prea măreşte Dumnezeu pe plăcuţii Lui, precum a prea mărit şi pe această plăcută a Sa, cuvioasa Xenia, a cărei viaţă minunată, spre luminarea şi chipul celor ce voiesc să slujească cu dragoste lui Dumnezeu, prin scrisoare, s-a dat neamului celui mai de pe urmă de către cei vechi, într-acest chip.

A fost în Roma cea veche un bărbat slăvit şi vestit, unul din cei mai mari senatori, care era creştin dreptcredincios şi avea numai o fiică, pe care o păzea ca pe lumina ochilor, anume Eusebia; acesteia sosindu-i vârsta de nuntă, un boier asemenea cu cinstea de senator, a poftit pe părinţii Eusebiei ca să-i dea pe fiica lor spre însoţire fiului său.

Părinţii sfătuindu-se, au logodit pe Eusebia cu acel tânăr de bun neam, care era asemenea cu cinstea şi cu bogăţia, şi au hotărât ziua în care avea să se săvârşească legiuita nuntă; iar fecioara, fiind plină de dumnezeiasca dragoste, dorea ca Mirelui Celui nestricăcios, care este mai frumos cu podoaba decât fiii omeneşti, lui Hristos Domnul, să se facă mireasă, prin veşnica sa feciorie; acea dorire a sa o tăinuia înaintea părinţilor, pentru că ştia, că de i-ar fi cunoscut gândul ei, apoi nici c-ar fi voit această să audă, cu totul ar fi oprit-o, cu dragostea amăgind-o, şi cu porunca silind-o spre însoţire; de vreme ce având pe aceea singură fiică moştenitoare a tuturor bogăţiilor lor, doreau să se mângâie de a ei însoţire şi de fii.

Fericita Eusebia avea două roabe credincioase ale ei, care din copilărie crescuseră cu dânsa şi care slujeau ei cu toată osârdia şi dragostea. Deci, luându-le pe ele deosebi, le-a zis: ***"Voiesc să vă spun un lucru tăinuit, dar mai întâi vă jur pe Domnul Dumnezeu, să nu spuneţi nimănui cele ce veţi auzi de la mine, pentru că scopul şi dorirea inimii mele voiesc să v-o descopăr; deci, păziţi ca nimeni din cei dimprejur să nu ştie taina mea, şi voi mai bine să vă învoiţi cu mine, ca şi voi să vă mântuiţi sufletele voastre şi să ajutaţi ticăloşiei mele".***

Iar roabele i-au zis: *"Toate câte vei porunci nouă, stăpâna noastră, le vom face, mai ales că şi sufletelor noastre are să le fie de folos înţelegerea ta; deci, gata suntem, ca mai bine să murim pentru tine, decât să spunem cuiva ceva, despre cele ce ai să ne grăieşti".*

Iar fecioara le-a zis: ***"Ştiţi că părinţii mei vor să mă mărite, iar mie nici prin minte nu mi-a venit cândva să cuget aceea, adică să mă gândesc la nuntă, şi foarte greu îmi este lucrul acesta pe care părinţii mei s-au sfătuit să-l facă; pentru că este viaţa aceasta numai umbră, fum şi vis. Deci să mă ascultaţi pe***

mine, să luăm de obşte viaţa curată, şi de va fi voia Domnului cu scopul meu, şi voi de vă veţi uni cu sfatul meu şi veţi păzi cele ce vă spun, apoi ce se va cădea nouă să facem, vom chibzui; dar să mă credeţi că de ar şti despre aceasta părinţii mei şi ar voi ca cu silă să mă îndemne la nuntă, apoi chiar de m-ar da focului, sabiei sau fiarelor, nicidecum nu vor putea să mă întoarcă de la scopul meu, ajutându-mi Dumnezeu".

Auzind acestea, amândouă roabele au zis: *"Voia Domnului să fie, căci şi noi ne învoim cu scopul tău; şi mai bine dorim ca şi tine, stăpâna noastră, să murim cu tine decât să te vădim".*

Unele ca acestea auzind fericita Eusebia de la slujnicele sale, a prea mărit pe Dumnezeu; şi având cele trei fecioare dragoste întocmai către Hristos, gândeau în toate zilele cum ar face, ca dorirea lor să poată ajunge întru săvârşire; deci se rugau lui Dumnezeu să le dea sfat bun.

Iar din ziua aceea în care s-a dat pe sine întru dragostea Domnului, Eusebia sfătuindu-se la viaţa curată pe ascuns de părinţi, prin mijlocirea celor două roabe ale sale, împărţea la cei ce aveau trebuinţă, aurul, argintul şi toate lucrurile cele ce erau de preţ. Încă au mai împărţit acele roabe şi simbriile lor pe care le aveau, pregătindu-se pentru sărăcie, pentru dragostea lui Hristos; apropiindu-se ziua nunţii, fericita Eusebia sfătuindu-se cu roabele sale, şi-a schimbat noaptea îmbrăcămintea din chipul cel femeiesc în cel bărbătesc şi luând nişte aur pentru trebuinţă, a ieşit din casă, neştiind nimeni, întâmplându-se uşile deschise.

Şi însemnându-se cu semnul crucii, a zis către Hristos Dumnezeu: ***"Tu fii cu noi, Fiul lui Dumnezeu, şi arată-ne calea în care vom merge, căci pentru dragostea Ta lăsăm casa şi pe toate din ea, şi voim mai bine să ne înstrăinăm şi în necazuri să vieţuim, pe Tine dorindu-Te şi pe Tine căutându-Te".***

Astfel ieşind din casă, s-a rugat cu lacrimi, plângând şi bucurându-se; apoi Sfânta Eusebia zicea pe cale către roabele sale: ***"Voi de acum să-mi fiţi surori şi eu mai vârtos voi sluji vouă în toate zilele vieţii mele, dar, o! stăpânele mele, să defăimăm toate pentru Dumnezeu, şi să nu căutăm nimic pe pământ, decât numai să mântuim sufletele noastre; să fugim de grijile cele deşarte ale vieţii şi vătămătoare de suflet, şi să credem Domnului, care a zis: Toţi cei ce-şi vor lăsa pentru numele Meu, tată, mamă, casă, sau ţarini, vor lua însutit şi vor moşteni viaţa cea veşnică. Astfel, surorile mele, să ne mântuim sufletele noastre".***

Despre acestea grăind sfânta către dânsele, s-au dus la mare şi găsind o corabie care avea să plece spre hotarele Alexandriei, au dat chiria şi s-au aşezat într-însa, apoi, fiind şi vântul prielnic, în puţine zile au ajuns la Alexandria; iar de acolo plecând, s-au dus într-o insulă Cos de la Halicarnas, cetatea Cariei, fiind departe la cincisprezece mii de paşi; căci alergau pretutindeni, voind să afle un loc necunoscut, că nu cândva să fie găsite de părinţi.

Deci, petrecând în aceea insulă mai fără frică, şi-au schimbat chipul cel bărbătesc în femeiesc şi găsind o casă mică într-un loc deosebit, vieţuiau acolo, mulţumind lui Dumnezeu, căruia se rugau de-a pururea să le trimită un om duhovnicesc, care ar putea să le îmbrace în rânduiala monahicească şi să aibă grijă de sufletele lor.

Sfânta Eusebia sfătuia pe prietenele sale, zicându-le: ***"Mă rog vouă, surorile mele, pentru Domnul să păzim taina noastră, adică să nu spunem nimănui patria noastră şi scopul pentru care am plecat din casa părintească, şi care îmi este numele meu, ca nu cumva, după nume şi după patria mea, de unde am plecat, cercetând părinţii mei să afle. Deci, vă jur pe Dumnezeu, ca toate acelea să le păziţi până la sfârşitul vieţii mele şi să nu spuneţi nimănui nimic despre cele ce s-au făcut şi se vor face de noi. Şi de va întreba cineva de numele meu, să spuneţi că mă numesc Xenia, care se tâlcuieşte "străină"; că acum, precum mă vedeţi, mă înstrăinez, lăsându-mi casa şi părinţii, pentru Dumnezeu; şi de acum înainte, nici voi să nu mă mai numiţi Eusebia, ci Xenia, deoarece nu am aici cetate stătătoare, ci înstrăinându-mă cu voi împreună, în viaţa aceasta, caut pe cea viitoare".***

Sfânta zicând acestea către roabele sale, ele au făgăduit să păzească toate cele poruncite lor, şi de atunci sfânta, mireasa lui Hristos, era numită Xenia, în loc de Eusebia. Odată plecându-şi genunchii împreună cu surorile, au început a plânge şi a grăi: "Dumnezeule, fă cu noi, străinele şi săracele, mila Ta cea mare, precum ai făcut cu toţi sfinţii Tăi, şi ne trimite, Stăpâne, un om plăcut Ţie, prin care am putea să ne mântuim şi noi, smeritele".

Pe când se rugau astfel, Sfânta Xenia cu surorile, ieşind din casă în care locuiau, văzură un bătrân cinstit, cărunt la păr, venind de la ţărm, îmbrăcat monahiceşte, a cărui faţă era ca un înger, şi alergând la dânsul sfânta fecioară a căzut la picioarele lui, plângând şi zicând: ***"Omule al lui Dumnezeu, să nu treci cu vederea cele înstrăinate în ţară îndepărtată, să nu te întorci de către nevoiaşele cele sărace, nici să te îngreţoşezi de rugămintele păcătoaselor; ci te aseamănă Sfântului apostol Pavel şi ne fii nouă povăţuitor şi învăţător, precum acela a fost Sfintei***

Tecla; adu-ţi aminte de răsplătirea drepţilor, gătită de la Dumnezeu, şi mă mântuieşte împreună cu aceste două surori".

Auzind acestea slujitorul lui Dumnezeu, s-a pornit pe lacrimi şi a zis către dânsa: "Ce voieşti să vă fac?"

Ea a răspuns: ***"Să ne fii părinte şi învăţător după Dumnezeu şi să ne arăţi unde am putea să ne mântuim; pentru că suntem străine şi nu ştim unde să ne ducem, că ne ruşinăm a ne arăta la oameni".***

Iar el a zis către dânsele: "De unde sunteţi şi care este pricina, de sunteţi aşa singure?"

Sfânta răspunse: ***"Suntem din ţara îndepărtată, robule al lui Hristos, şi ne-am sfătuit ca să plecăm împreună din patria noastră şi să venim în aceste locuri; apoi ne-am rugat lui Dumnezeu, ziua şi noaptea, să ne trimită un om, prin care am putea să ne mântuim şi acum Dumnezeu ne-a arătat pe cuvioşia ta, care poţi să miluieşti neputinţele noastre".***

Sfântul bătrân a grăit: "Credeţi-mă surorilor, că şi eu sunt străin aici, precum mă vedeţi, vin de la Sfintele Locuri, unde m-am închinat, şi mă întorc în patria mea".

Roaba lui Hristos îi zicea: ***"Din ce parte eşti, cuvioşia ta, stăpânul meu?"***

El a răspuns: "Eu sunt din părţile Cariei, din cetatea Milasa".

Mireasa lui Hristos i-a zis iarăşi: ***"Rogu-mă sfinţiei tale, să ne spui vrednicia ta, că mi se pare că eşti episcop?"***

Bătrânul zise către dânsa: "Iartă-mă soră, sunt un om păcătos şi nevrednic de chipul monahicesc, dar cu mila lui Dumnezeu sunt prezbiter şi egumen al unei mici adunări de fraţi, în mânăstirea Sfântului şi prea slăvitului apostol Andrei, iar numele meu este Pavel".

Auzind acestea roaba lui Hristos, a lăudat pe Dumnezeu, zicând: ***"Slavă Ţie, Dumnezeule, că m-ai ascultat pe mine săraca şi mi-ai trimis om, să mă mântuiască, împreună cu aceste două surori, precum ai trimis Sfintei Tecla pe Sfântul Pavel."***

Apoi a zis către bătrân: ***"Rogu-mă ţie, robule al lui Dumnezeu, să nu ne treci cu vederea pe noi străinele, ci fii părintele nostru după Dumnezeu".***

Grăit-a lor fericitul Pavel: "V-am spus că şi eu sunt străin şi nu ştiu ce bine să vă fac aici, dar de voiţi să mergeţi în cetate, apoi nădăjduiesc că Domnul va face milă cu voi şi mă voi îngriji de voi după puterea mea".

Fecioarele căzând la bătrân, cu lacrimi au zis: ***"Aşa, robul lui Dumnezeu, ia-ne cu tine şi vom merge oriunde ne vei porunci, numai să faci milă cu noi străinele şi să ne fii povăţuitor spre Viaţa cea veşnică".***

Luând cu sine robul lui Dumnezeu pe acele sfinte fecioare, au venit în cetatea Milasa, şi au găsit acolo nişte case la loc liniştit şi aproape de biserică, pe care ***Sfânta fecioară Xenia, cumpărându-le cu aurul ce luase de acasă, a zidit o biserică nu mare, în numele Sfântului şi marelui mucenic Ştefan, şi în scurtă vreme a aşezat şi o mânăstire mică de fecioare, făcându-le mirese ale lui Hristos.***

Acolo se îngrijea de dânsele Sfântul Pavel egumenul, de ale cărui mâini a fost tunsă Xenia, împreună cu amândouă roabele sale, în rânduiala monahicească.

Şi nimeni n-a cunoscut, până la sfârşitul ei, de unde era acea fecioară, nici pentru care pricină a plecat din patria sa, şi care este adevăratul ei nume, pentru că se numea Xenia, adică străină.

Iar cuviosul Pavel spunea celor ce-l întrebau despre acele fecioare: le-am luat din insula Cos şi le-am adus aici. Deci, toţi le socoteau că sunt de acolo, de aceea şi mânăstirea se numea "Cos", după numele insulei aceleia.

Dar nu după multă vreme a adormit întru Domnul, Chiril, episcopul acelei cetăţi şi a fost ales la pe scaun în locul lui, cuviosul Pavel, egumenul mânăstirii Sfântul Andrei. Acela primind vrednicia de episcop, şi mergând în mânăstirea de fecioare a sfinţit pe Xenia diaconiţă, ca pe una ce era cu adevărat vrednică de aceasta. Căci în trup fiind, avea viaţă îngerească, şi cu toate că era crescută întru multe dulceţi şi desfătări, fiind fiică de senator, însă la atât de aspră viaţă s-a deprins, încât pe o cale nouă, neobişnuită, se vedea că se suie spre pustnicească desăvârşire.

De înfrânarea ei se temeau diavolii şi de postul şi nevoinţa ei biruindu-se, nu îndrăzneau nici a se apropia de dânsa: pentru că mânca uneori a doua zi, alteori a treia zi, iar de multe ori şi toată săptămâna petrecea fără hrană. Şi când era să primească hrană, nici verdeţuri nu mânca, nici linte, nici vin, nici untdelemn, nici

poame de grădină, nici orice alte mâncări de cele bune, afară numai de puţină pâine, udată cu lacrimile sale. Şi luând din cădelniţă cenuşă, îşi presăra pâinea sa; aceasta o făcea în tot timpul vieţii sale, împlinind cuvântul prorocesc: Cenuşă cu pâine am mâncat şi băutura mea cu plângere am amestecat. Şi se sârguia în tot timpul ca să-şi tăinuiască înfrânarea aceasta chiar de surorile sale; numai acele două roabe ale ei împreună vieţuitoare o priveau în taină ce face, şi singure urmau vieţii ei celei îmbunătăţite.

Atâta râvnă era într-însa, încât de cu seară, până în timpul cântării Utreniei, sta toată noaptea, ridicându-şi mâinile în sus, rugându-se, şi aşa în toate serile era văzută de surori în taină, iar uneori plecându-şi genunchii de cu seară, până la timpul cântării Utreniei, şi până dimineaţa se ruga, cu multe lacrimi, şi astfel întotdeauna slujea Domnului, iar aceasta o făcea cu smerenie, încât mai jos decât toţi se socotea pe dânsa.

Dar cine va putea spune celelalte fapte bune ale ei? Ce fel de cuvinte vor fi de ajuns, să spună toate isprăvile ei? Ce vom zice de blândeţea ei? Pentru că nu a fost văzută mâniindu-se cândva, nici a întinat viaţa ei vreo deşartă slavă şi îngâmfare. Faţa ei era smerită, cu mintea înţeleaptă, căutătura neîmpodobită, trupul chinuit cu pustniceştile osteneli şi inima ei paşnică, nici o tulburare având.

Apoi ce bunătăţi nu erau într-însa? Priveghere de-a pururea, înfrânare mare, smerenie nespusă şi dragoste nemăsurată; pe cei din nevoi ajuta, cu cei ce pătimeau, împreună pătimea, spre păcătoşi se milostivea, iar pe cei rătăciţi îi povăţuia la calea pocăinţei. Despre hainele ei nici nu se poate grăi, pentru că purta nişte zdrenţe şi chiar de aceea se socotea pe dânsa că este nevrednică. Şi toată viaţa ei era întru umilinţă şi întru vărsarea lacrimilor celor neîncetate; şi mai degrab puteai să vezi izvoarele apelor în vreme de arşiţă secând, decât ochii ei încetând de lacrimi, care, de-a pururea, spre iubitul mirele său Hristos izvorau ca pâraie de lacrimi; dorind ca să-L vadă pe El faţă către faţă şi cu David grăia: Când voi veni şi mă voi arăta feţei lui Dumnezeu, feţei prea dulcelui Mirelui meu, făcutu-s-au lacrimile mele pâine ziua şi noaptea.

Iar când s-a apropiat fericitei Xenia, pururea pomenită şi nevinovată mireasă a lui Hristos, vremea ducerii ei din vremelnica viaţă, a sosit pomenirea Sfântului Efrem, care a fost altădată în cetatea aceea episcop; şi a mers fericitul episcop Pavel cu tot clerul său în satul care se numeşte Levchin, pentru că acolo era biserica Sfântului episcop Efrem, şi într-însa erau cinstitele lui moaşte.

În acest timp cuvioasa Xenia, chemând pe toate surorile sale în biserica mânăstirii, a început a grăi către dânsele: ***"Stăpânele mele şi surori, ştiu câtă dragoste mi-aţi arătat, cum aţi suferit şi mi-aţi ajutat mie, străinei; şi acum mă rog vouă, să arătaţi dragostea voastră şi să mă pomeniţi pe mine săraca, păcătoasa şi străina, întru rugăciunile voastre, milostiv făcând mie pe Dumnezeu, ca să nu mă împiedice păcatele mele, ci cu rugăciunile voastre să trec la Hristosul meu, că iată acum sfârşitul meu s-a apropiat şi în durere îmi este sufletul şi în necaz foarte; căci nepregătită am să ies din trupul meu. Iar părintelui nostru, episcopul Pavel, nefiind aici, voiesc să-i spuneţi în locul meu când va veni, că aşa a zis săraca Xenia: "Pentru Dumnezeu, cinstite părinte, pomeneşte străinătatea mea; că tu m-ai povăţuit şi m-ai adus în viaţa aceasta; deci roagă-te pentru mine, ca să nu mă ruşineze Domnul întru a mea nădejde".***

Acestea auzindu-le toate surorile, au început a plânge şi a zice: "Stăpână noastră şi povăţuitoarea sufletelor noastre, cum ne laşi pe noi în sărăcie şi în nevoi? Cine ne va povăţui de acum pe calea vieţii? Cine ne va învăţa sau cine se va mai ruga pentru lenevirea noastră? Nu, stăpână, într-o vreme ca aceasta să nu ne laşi pe noi; adu-ţi aminte că tu singură ne-ai adunat pe noi în această ogradă a ta, îngrijeşte-te de sufletele noastre, stăpână, şi te roagă lui Dumnezeu, ca să-ţi prelungească viaţa încă o bucată de vreme pentru noi săracele, ca să ne povăţuieşti la mântuire".

Apoi au început şi cele două roabe a cădea la picioarele ei şi cu amar a zice: "Ne laşi acum pe noi, stăpâna noastră, fără noi te duci de aici? Dar, ce vom face noi? Ce vom lucra într-o ţară străină noi, nemernicele? O! vai de noi săracele, nevoiaşele şi străinele, că n-am avut grijă de noi şi pentru aceasta vrei să ne laşi pe noi singure, doamna noastră? Adu-ţi aminte de necazurile pe care le-am îndurat cu tine, adu-ţi aminte de străinătatea noastră şi a ta, întru care părtaşe ţi-am fost ţie; adu-ţi aminte că întru toate cu osârdie ţi-am slujit, adu-ţi aminte şi te roagă lui Dumnezeu pentru noi, ca să ne ia şi pe noi cu tine, stăpâna noastră".
Deci, făcându-se multă tânguire, a început şi însăşi cuvioasa Xenia, plângând a zice: ***"Ştiţi, surorile mele, că mai înainte de timp striga apostolul Petru, zicând: Nu va zăbovi Domnul nostru făgăduinţa, precum unii o socotesc zăbovire; ci îndelung rabdă spre noi, nevrând ca să piară cineva, ca toţi să vină la pocăinţă. Şi va veni ziua Domnului ca un fur! Deci, acestea ştiindu-le, surorile mele, să nu ne lenevim într-aceasta puţină vreme, ci să ne trezim, să aprindem candelele noastre, să luăm untdelemn în vasele noastre, să ne pregătim a ieşi întru întâmpinarea Mirelui, de vreme ce nu ştim în ce ceas ne va chema pe noi Domnul, că iată secerişul a sosit şi lucrătorii sunt gata şi numai porunca Stăpânului o aşteaptă".***

Aceasta grăindu-le sfânta, şi toate plângând şi căzând la picioarele ei, cuvioasa ridicându-şi mâinile ei spre cer, cu multe lacrimi s-a rugat, zicând aşa: ***"Dumnezeule, cel ce ai acoperit până astăzi străinătatea mea, ascultă-mă pe mine săraca şi păcătoasa roaba Ta, fii milostiv roabelor Tale acestea, surorile mele, fereşte-le şi păzeşte-le de toate meşteşugurile diavoleşti, spre slava şi lauda sfântului Tău nume. Rogu-mă Ţie, Dumnezeul meu, adu-Ţi aminte de aceste două surori ale mele, care împreună cu mine s-au înstrăinat pentru dragostea Ta şi precum în această viaţă vremelnică nu s-au despărţit de mine, aşa şi întru Împărăţia Ta, nu ne despărţi pe noi, ci împreună ne învredniceşte în cămara Ta".***

Astfel rugându-se, a poftit pe toate surorile să iasă o vreme, şi s-o lase pe ea singură să se liniştească puţin. Deci, ieşind toate din biserică, s-a închis singură ea, iar cele două roabe ale ei stând înaintea uşii, priveau înăuntru pe ascuns şi o vedeau cum plecându-şi la pământ genunchii săi, se ruga; apoi în chipul crucii, cu faţa la pământ, a făcut rugăciune, şi stând ea astfel multă vreme, îndată a strălucit o lumină în biserică, ca un fulger la vedere, şi bună mireasmă a început a ieşi din biserică, iar ele intrând degrabă înăuntru şi voind să o ridice de la pământ, au aflat-o adormită întru Domnul, în 24 zile ale lunii ianuarie, într-o zi de sâmbătă, şi în ceasul al şaselea din zi.

Apoi, ieşind cele două surori plângând, au chemat pe altele, zicând: *"Maicile şi surorile noastre, veniţi să ne tânguim pentru sărăcia cea de obşte; veniţi să plângem de căderea cea prin moarte a stâlpului nostru, ne-am lipsit de cinstită maica noastră şi am rămas singure; Sfânta Xenia, maica noastră, a murit".*

Intrând toate în biserică, au văzut-o că se mutase din cele de aici, şi făcură plângere şi tânguire foarte mare.

Iar iubitorul de oameni Dumnezeu, vrând să arate tuturor ce fel de comoară ascunsă era pe pământ, a arătat un semn mare şi prea luminat pe cer, pentru că în ceasul acela în care cuvioasa Xenia şi-a dat cuviosul său suflet în mâinile Domnului, pe la amiază, văzduhul fiind înseninat şi curat, s-a arătat pe cer, deasupra mânăstirii celei de fecioare, o cunună de stele foarte luminoasă având în mijlocul său o cruce, strălucind mai mult decât soarele; şi a fost văzut semnul acela de toţi.

Iar cetăţenii cei din Milasa, împreună cu episcopul lor Pavel, fiind încă în satul Levchin, şi văzând semnul cel de pe cer, se mirau şi întru nepricepere se întrebau ce este aceasta.

Iar fericitul episcop Pavel, înţelegând cu duhul, a zis către toată mulţimea poporului: "Maica Xenia a adormit şi pentru dânsa este semnul minunii". Şi îndată, sfârşind Liturghia, s-a întors în cetate cu tot poporul care fusese la praznic şi aflară cetăţenii, precum le-a spus lor episcopul, pe Sfânta Xenia moartă.

Deci, s-a adunat la mânăstirea de fecioare mare mulţime de bărbaţi şi de femei cu copii, atraşi de semnul cel văzut pe cer, şi strigau, zicând: "Slavă Ţie, Hristoase Dumnezeule, că mulţime de sfinţi Ţi-au plăcut Ţie în taină! Slavă Ţie, Cuvântul lui Dumnezeu, cel ce Te-ai întrupat şi de bunăvoie Te-ai răstignit pentru noi păcătoşii, că ai arătat tuturor comoara Ta cea mare, care până acum aici era tăinuită! Slavă Ţie, Stăpâne, că pe a Ta cetate, Milasa, ai învrednicit-o ca să fie cămară şi vistierie a comorii Tale acesteia, care a ţinut întru sine până acum pe acest mărgăritar prea scump, de mare preţ, pe sfânta Ta mireasă, pe care ai luat-o în cămara Ta cea cerească, iar curatul şi sfântul ei trup l-ai lăsat cetăţii Tale spre pază!".

Astfel, toţi plângând şi privind spre cununa şi crucea care se vedeau pe cer, tot poporul cel iubitor de Hristos, dar mai ales partea femeiască, cuprinzându-se de râvnă, cu mare glas striga către Sfântul episcop Pavel: "Să nu ascunzi slava cetăţii noastre, cuvioase episcop, nici să taci laudele noastre, să nu ascunzi pe mărturisitorul cel arătat nouă de Dumnezeu. Arată făclia cea luminoasă, care până acum a fost sub obroc, şi în taină a luminat. Arat-o la toţi, ca să vadă toţi potrivnicii noştri, şi să cunoască la ce fel de stăpân slujim. Să vadă elinii şi să se ruşineze. Să vadă iudeii taina Crucii şi să cunoască că Acela pe care ei L-au răstignit, este Dumnezeu. Să vadă toţi cei ce vrăjmăşesc asupra Crucii lui Hristos şi să se tânguiască. Să vadă cum şi după moarte prea măreşte pe robii Săi, Stăpânul îngerilor, să vadă toţi cu ce slavă se încununează de la Dumnezeu Xenia, mireasa Lui, ea, care de oameni se socotea că este străină neştiută şi roabă; să vadă toţi de ce fel de dar şi cinste s-a învrednicit cetatea noastră cea săracă".

Deci, poporul cu episcopul şi cu prezbiterii s-au apropiat de cinstitul trup al Sfintei Xenia şi punându-l pe pat, precum se cade, au aprins multe lumânări şi tămâie, iar episcopul împreună cu prezbiterii au luat patul pe umerii lor şi cântând, s-au dus în mijlocul cetăţii.

Şi se mirau toţi de minunea cea prea slăvită, ce se făcea, căci, când mergeau cu patul pe care era dus trupul sfintei, mergea deasupra patului şi cununa cea cu crucea arătată pe cer; iar când au pus patul în mijlocul cetăţii, a stat şi cununa deasupra patului. Şi s-au adunat şi din satele de prin împrejurimi mulţime de popor fără de număr, văzând acel semn prea luminat pe cer, şi s-a umplut cetatea de adunarea poporului, încât era într-însa mare strâmtoare. Iar fericitul episcop Pavel, cu poporul,

tot în noaptea aceea spre duminică, a petrecut-o lingă sfânta, priveghind şi cântând până la ziuă. Şi multe tămăduiri se făceau de la moaştele ei, pentru că toţi, de orice boală erau cuprinşi, numai cât se atingeau de patul sfintei, îndată dobândeau tămăduire.

Sosind ziua Sfintei Duminici, au acoperit cu pânze curate cinstitul trup al cuvioasei Xenia şi cântând deasupra gropii, au dus-o până la locul ce se cheamă Sichinie, care este la intrarea cetăţii dinspre miazăzi; căci mai înainte de mutarea sa, sfântă a poftit ca acolo să-i pună trupul ei. Şi vedea iarăşi tot poporul că trupul ei ducându-se cu patul, mergea şi cununa cea de stele cu crucea cea văzută pe cer, urmând patului; şi iarăşi când se oprea patul, sta deasupra şi cununa aceea. Apoi, făcându-se îngroparea, au împărţit oamenii între ei în mici bucăţi, pânzele cele subţiri, ce au fost pe cinstitele moaşte şi le păstrau la dânşii cu credinţă, spre tămăduirea a diferite boli.

Deci, ungând episcopul cu mir sfântul trup al cuvioasei Xenia, după obicei, l-a pus în mormânt nou, şi desăvârşindu-se cinstita îngropare, îndată cunună de stele care strălucea pe cer s-a făcut nevăzută. Şi multe tămăduiri se dădeau de la mormântul sfintei, tuturor celor ce cu credinţă se apropiau.

Iar nu după multă vreme, a murit şi una din roabele cuvioasei Xenia, apoi după dânsa şi cealaltă degrab s-a dus la veşnica viaţă, şi le-au îngropat pe amândouă la picioarele sfintei lor stăpâne.

Când era să moară cea de-a doua, au venit la dânsa toate monahiile, şi jurând-o, o rugau, să le spună toate faptele cuvioasei Xenia; iar ea văzându-se că este acum spre sfârşit, le-a spus cu de-amănuntul toate cele despre sfânta: din care părinţi şi de unde a fost şi pentru care pricină a fugit de acasă şi din patria sa cu amândouă roabele sale; apoi, cum şi-a tăinuit numele ei, pentru că numele ei din naştere era Eusebia, şi l-a schimbat în Xenia, de vreme ce se înstrăina pentru dragostea lui Dumnezeu; şi toţi s-au înştiinţat despre viaţa cea neştiută a miresei lui Hristos, Xenia.

Astfel, această cuvioasă a plăcut lui Dumnezeu, căci, deşi de lume era străină, dar cerului era locuitoare. Văzută era în trup, dar s-a asemănat cu îngerii cei fără de trup. S-a dezbrăcat de trup, ca de o haină şi a călcat pe diavolul, ca pe un balaur. A socotit lumea aceasta precum gunoaiele şi şi-a păzit ca pe o nepreţuită comoară fecioria sa neprihănită. S-a logodit cu dragostea lui Hristos, s-a încununat cu credinţa, şi ceea ce a nădăjduit, aceea a câştigat; iar acum se bucură în cămara Mirelui său Celui fără de moarte. Şi cu rugăciunile sale mult ajută credincioşilor,

pentru că moartea n-a omorât puterile ei, nici facerile de bine ale ei nu le-a hotărnicit într-un loc; pentru că multe fapte bune a făcut pentru Hristos; de aceea şi Hristos ne arată multă milostivire nouă, dacă cerem sfintele rugăciuni ale iubitei Sale mirese.

După moartea ei, trecând câtăva vreme, a murit şi cuviosul Pavel, episcopul, duhovnicescul părinte al Sfintei Xenia, placând şi acela lui Dumnezeu desăvârşit; căci cu rugăciunile lui se goneau diavolii, şi toate boalele se tămăduiau; şi a fost îngropat în biserica Sfântului apostol Andrei, unde a fost mai înainte egumen, iar sufletul său cel sfânt a stat înaintea lui Dumnezeu, întru slava sfinţilor. Cu a cărui caldă folosire către Dumnezeu şi cu rugăciunile cuvioasei Eusebia, care s-a numit Xenia, şi cu ale amândurora sfintelor roabelor ei, Domnul să ne învrednicească şi pe noi milei Sale, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Sinaxar - Pomenirea prea cuvioasei maicii noastre Xenia

În această lună, în ziua a douăzeci şi patra, pomenirea prea cuvioasei maicii noastre Xenia.

Această fericită şi pururea pomenită Xenia era din marea cetate a Romei, din neam cinstit şi râvnitor. Deci, vrând părinţii ei să o mărite şi pregătind nunta, ea s-a sculat şi a fugit din cămara de nuntă, împreună cu alte două femei tinere, slujitoarele ei. Călătorind pe mare şi trecând prin Alexandria, a sosit în ostrovul Cos.

De aici, fiind îndemnată spre viaţa călugărească de minunatul ieromonah Pavel, s-a aşezat în cetatea Milassa din Careia, unde şi-a făcut o bisericuţă închinată Sfântului mucenic Ştefan. În jurul acestui locaş s-a nevoit mult, împreună cu cele două slujitoare ale ei şi cu alte fecioare, dovedind răbdare şi părăsire a simţului poftelor lumeşti.

După sfârşitul ei cuvios şi fericit, s-a arătat şi semn de sus. Căci la amiază, pe când soarele lumina pământul, s-a ivit o cruce de stele, înconjurată pe din afară şi pe dinăuntru cu un cearcăn, încât părea a fi o cunună dată de Dumnezeu fericitei, pentru postul cel îndelungat, pentru priveghere, pentru dormitul pe pământ şi pentru feciorie. După îngroparea ei în pământ nu s-au mai văzut crucea de stele şi cele două cearcăne.

Despre viaţa sfintei a povestit una din slujitoare, pe când se săvârşea: din ce ţară şi din ce neam era, că la părinţi se chema Evsevia şi că vrând să trăiască necunoscută a luat numele de Xenia.

Sinaxar - Sfânta cuvioasă Xenia din Roma (Tedeum)

Sfânta Xenia era din Roma, fiică de bun neam, tatăl ei fiind senator, bun creştin şi râvnitor în cele dumnezeieşti. Ajungând la vârsta maturităţii şi fiind pregătite toate cele de nuntă, Xenia a fugit de acasă împreună cu alte două fete tinere, credincioasele ei slujnice, dorind toate a se face „miresele lui Hristos-Domnul”, prin veşnica feciorie şi înţelepciune. Şi luând ea puţin aur şi îmbrăcăminte bărbătească, s-a urcat cu slujnicele sale pe o corabie şi, călătorind pe mare şi străbătând multe locuri, a ajuns în insula Cos.

Lepădându-şi hainele bărbăteşti, l-a întâlnit pe acea insulă pe omul lui Dumnezeu, preotul Pavel, care venea de la Locurile Sfinte şi pe care l-a rugat să le fie lor îndrumător duhovnicesc.

Îndrumate fiind de Pavel, au venit în cetatea Milasa şi făcând acolo cu aurul pe care-l aveau o bisericuţă cu hramul Sfântului apostol, întâiul mucenic şi arhidiacon Ştefan şi mai multe chilii, au întemeiat împreună cu alte câteva fecioare o mănăstire.

Fericita Xenia a arătat atâta râvnă şi răbdare în potolirea poftelor trupeşti, încât s-a făcut pe sine pildă a vieţuirii cereşti în trup omenesc.

Îndată după moartea ei, fiind amiază şi soarele strălucind cu putere, pe cer s-a arătat o cruce mare din stele luminoase, cuprinsă într-un cerc de alte stele, semn care părea a fi o cunună dată fericitei de Dumnezeu, proslăvind ostenelile şi râvna dragostei sale pentru Hristos.

Crucea a dispărut de pe cer după ce a fost îngropat trupul sfintei. Şi s-au descoperit atunci şi cele despre Sfânta Xenia, fiind spuse din ce ţară şi din ce neam era fericita, precum şi numele ei cel adevărat, Eusebia. Căci vrând a rămâne ea necunoscută, şi-a luat numele de Xenia, care înseamnă „cea străină”.

Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfânta cuvioasă Xenia din Roma; Sfânta Xenia din Petersburg (Tedeum)

Sfânta cuvioasă Xenia din Roma

Evsevia (cu numele de călugărie Xenia) a fost fiica unui însemnat dregător din Roma. Şi-a părăsit părinţii şi lumea cu plăcerile ei şi bucuriile ei, pentru a trăi tot restul vieţii în rugăciune către Dumnezeu, în post şi priveghere şi în sărăcie de bună voie. Tatăl Evseviei era creştin.

Cum avea mulţi prieteni, şi-a logodit fata de timpuriu cu un fiu de senator. A fost multă bucurie în casa înaltului dregător, însă Evsevia nu preţuia nimic din înţelesul lumii şi în timp ce părinţii ei se pregăteau de nuntă, ea a dispărut de acasă împreună cu două slujitoare creştine. Gândul Evseviei era să ajungă în Alexandria Egiptului.

Ca să fie greu de găsit şi-a schimbat numele: din Evsevia şi-a luat numele Xenia, adică „străina”, nume păstrat şi în călugărie. Corabia cu care călătoreau s-a oprit în insula Cos din arhipelagul Sporadelor, o insulă mică (290 km), chiar lângă ţărmul Asiei Mici. Cele trei fugare, Xenia şi slujitoarele sale, au rămas aici.

În timp ce îşi căutau un loc în care să se aşeze până la sfârşitul vieţii, Dumnezeu le-a trimis un povăţuitor şi părinte sufletesc, pe cuviosul Pavel, bătrânul stareţ al Mănăstirii „Sfântul apostol Andrei” din Caria, de dincolo de ţărm.

După ce a aflat taina vieţii lor şi dorinţa de a trăi pentru Mântuitorul Iisus Hristos, le-a dus în oraşul Milassa (azi Milas) din Caria, le-a tuns în monahism şi le-a aşezat într-un loc liniştit. Xenia a zidit acolo o biserică cu hramul întâiului mucenic şi arhidiacon Ştefan.

După un timp, au venit aici şi alte fecioare, întemeindu-se şi o mănăstire în jurul acelui locaş de cult, Xenia fiind stareţă. La cererea Xeniei, cele două slujitoare, acum maici, nu au spus nimănui faptul că stareţa lor face parte dintr-un neam înstărit.

Abia după mult timp, după moartea şi îngroparea Xeniei şi a uneia dintre cele două maici, s-a aflat adevărul şi viaţa cuvioasei Xenia.

Ultima fugară, slujitoarea de odinioară, nu a putut să-şi dea sufletul până nu a destăinuit celorlalte maici din Mănăstirea „Sfântul Ştefan”, că fosta lor stareţă, Xenia, fugise din lume din fragedă tinereţe, chiar în pragul cununiei cu un fiu de senator, făcând aceasta pentru a urma chemării Mirelui Iisus Hristos.

Tropar, glasul 8: Întru tine, maică, cu osârdie s-a mântuit cel după chip; că luând crucea, ai urmat lui Hristos; şi lucrând, ai învăţat să nu se uite la trup, căci este trecător; ci, să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta şi cu îngerii împreună se bucură, prea cuvioasă maică Xenia, duhul tău.

Sfânta Xenia din Sankt Petersburg

Sfânta Xenia a trăit în secolul al 18-lea, în Rusia imperială. Cel mai probabil anul naşterii este 1730.

S-a căsătorit cu ofiţerul Andrei Teodorovici, însă după patru ani de mariaj, soțul ei a trecut la cele veșnice în urma unei petreceri.

Evenimentul nefericit i-a marcat profund viața, iar din acel moment s-a dedicat în totalitate trăirii duhovniceşti.

De la înmormântare, Sfânta Xenia s-a prezentat cu numele soțului spunând tuturor că nu a murit Andrei Teodorovici, ci Xenia Grigorievna. Andrei Teodorovici este

aici, în fața voastră, el trăiește și va trăi mult de acum înainte, va trăi veșnic, spunea Sfânta Xenia.

La cimitir, sfânta le-a cerut celor prezenţi să se roage pentru „odihna veşnică a roabei lui Dumnezeu Xenia”, menţionând că „bietul Andrei Teodorovici a rămas orfan, a rămas singur pe lume”.

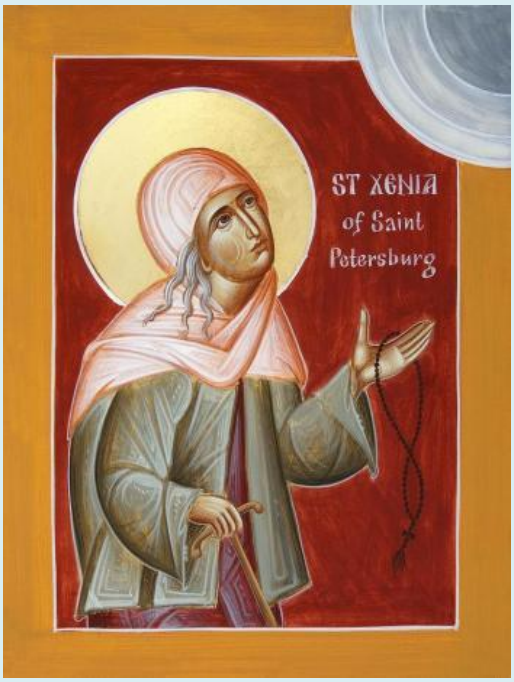

Sfânta Xenia este ocrotitoarea oraşului Sankt Petersburg;
A rămas văduvă la vârsta de 26 ani;
Face parte din categoria sfinţilor nebuni pentru Hristos;
Este sărbătorită în 24 ianuarie;
A pribegit 45 de ani, ducând o viaţă austeră în rugăciune continuă;

După moartea soţului, a împărţit toată averea săracilor şi Bisericii, iar rudele au calificat gestul ca un act de nebunie şi au raportat-o autorităţilor competente. În urma examinării, sfânta a fost declarată sănătoasă din punct de vedere mintal şi a fost lăsată în pace.

Îşi petrecea zilele pe străzile din Sankt Petersburg, în deplină smerenie şi sărăcie, iar în timpul nopţii se ruga neîncetat pe un câmp din apropiere. Pentru viaţa austeră şi comportamentul ei, sfânta a fost considerată nebună fiind, de multe ori, supusă umilinţelor publice.

După o perioadă, Sfânta Xenia a părăsit oraşul, iar timp de opt ani a mers în pelerinaj la părinţii duhovniceşti ai Rusiei, în pustiu, cărora le-a cerut sfaturi pentru mântuire.

S-a întors în Sankt Petersburg, iar după o perioadă oamenii au simţit prezenţa sfintei ca o binecuvântare pentru oraş.

Sfânta Xenia s-a bucurat de darul vederii înainte, profeţind moartea împărătesei Elizabeta, în 1761.

A trecut la cele veşnice la vârsta de 71 ani, fiind înmormântată în cimitirul din Smolensk. În scurt timp, mormântul ei a devenit un loc de pelerinaj pentru creştinii care veneau să-i ceară ajutorul.

Despre Sfânta Xenia găsim informaţii în „Buletinul poliției orășenești a Sankt-Petersburgului”, nr. 264 și 272/1847, în care se menţionează faptul că „în urmă cu 40 de ani sau, poate, cu câțiva ani mai mult, s-a săvârșit aici, în Petersburg, văduva cântărețului imperial, Andrei Teodorovici, Xenia Grigorievna…”

Alte relatare despre viaţa sfintei regăsim pe epitaful pietrei funerare din cimitirul Smolensk care ne prezintă în rezumat trăirea ei pământească: „a rămas văduvă la vârsta de 26 de ani, a pribegit 45 de ani, și a trăit 71 de ani; își zicea Andrei Teodorovici”.

Proloagele din 24 ianuarie

Luna ianuarie în 24 zile: Pomenirea Sfintei maicii noastre Xenia (sec. V)

Fericita şi pururea pomenita Xenia a fost din slăvita cetate a Romei, fiică de neam cinstit, tatăl ei fiind senator al împărăţiei, bine credincios şi râvnitor. Deci, ajungând ea la vârsta nunţii şi toate cele de nuntă gătite fiind, ea a fugit de acasă cu alte două femei tinere, credincioasele ei slujnice, dorind împreună toate, a se face mirese Mirelui celui nestricăcios, lui Hristos Domnul, prin veşnică feciorie şi înţelepciune, dar această dorire Xenia tăinuind-o înaintea părinţilor ei, fiind singura lor fiică. Şi luând ea puţin aur şi îmbrăcăminte bărbătească, s-a urcat împreună cu slujnicele sale în corabie şi făcând călătoria pe mare şi străbătând multe locuri, a sosit la insula numită Cos, unde şi-a luat chipul ei femeiesc şi, întâlnind acolo pe omul lui Dumnezeu, preotul şi egumenul Pavel, venind de la Locurile Sfinte, l-a rugat să le fie lor îndrumător duhovnicesc.

Deci, îndemnate fiind de dumnezeiescul Pavel, au venit în cetatea Milasa şi, făcând acolo, din aurul ce avea, o bisericuţă, cu hramul Sfântului mucenic Ştefan, şi chilii, împreună cu alte câteva fecioare au întemeiat o mică mânăstire.

Şi atâta râvnă şi nevoinţă a arătat fericita aceasta Xenia în răbdarea şi părăsirea simţirii poftelor lumeşti, încât pildă s-a făcut pe sine, a petrecerii cereşti în trup omenesc. Drept aceea, şi semn de sus a primit pentru buna petrecere a vieţii sale. Că, îndată după moartea ei, întru amiază fiind şi soarele luminând pământul, s-a ivit pe cer o cruce din stele luminoase, cuprinsă într-un ţarc de stele, semn care se părea a fi ca o cunună dată fericitei de la Dumnezeu, proslăvind ostenelile şi râvna

dragostei sale pentru Hristos, de vreme ce, după îngroparea trupului ei în pământ, semnul acela n-a mai fost văzut.

Şi s-au descoperit atunci şi cele despre Sfânta, spunându-le pe patul de moarte, una din slujnicele ei, din ce ţară şi din ce neam se trage fericita, precum şi numele ei cel de la părinţi, Evsevia, că vrând a nu fi cunoscută, şi-a pus ea numele de Xenia, care însemnează "Cea străină".

Şi aşa, cu sârguitoare osteneală, a lucrării şi a gândirii s-a mutat fericita la Hristos, mult doritul ei Mire.

Dumnezeului nostru, slavă !

Întru această zi, cuvânt al Sfântului Ioan Gură de Aur, despre milostenia făcută din osteneala dreaptă, nu din jafuri.

Zis-a Domnul: "Faceţi-vă prieteni cu bogăţiile nedrepte, ca să intraţi în casele cele veşnice." Şi zicând aşa: "din bogăţiile nedrepte", a arătat că, adică îndreptarea ta să se facă în vremea de acum. Ceea ce, adică rău ai câştigat, să împarţi bine. Adunată-i din nedreptate, acum căindu-te să risipeşti cele adunate. Că nu aceasta este fapta bună, ca să dai, din acelea, o parte, ci, a se lipsi de toate acelea, este lucru bun. De vreme ce, cea mai grea fărădelege este că adică de la unul a apuca şi altuia a da.

Iar de faci milostenie din nedreptate, apoi să miluieşti pe aceia pe care i-ai asuprit. Că nu acela ce miluieşte pe mulţi este milostiv, ci acela ce nici pe unul nu asupreşte, nici îi face nedreptate, pentru că cei ce nu se depărtează de la nedreptăţi şi aduc daruri lui Dumnezeu, aceia neprimiţi sunt. Căci scris este: "Jertfele celor fără de lege, urâte sunt lui Dumnezeu."

Mai bine este a nu câştiga o avere ca aceea, decât a o da lui Dumnezeu cu făţărnicie.

Iar, pentru cei ce nu fac milostenie la săraci, zice proorocul: "Cela ce-şi astupă urechile sale, ca să nu audă pe săraci, şi el însuşi, oarecând va striga şi nu-l va auzi nimenea." Drept aceea, se cade a pune în minte mila şi judecata, adică să câştigăm după dreptate şi să împărţim milostenie, după cum este scris, ca prin aceasta să ne apropiem de Dumnezeu. Deci, întru aceasta, să se cerceteze cu dinadinsul fiecare pe sine şi să se socotească: oare, dintru ale sale osteneli are bogăţia din care voieşte să aducă daruri lui Dumnezeu, ori poate a făcut silă celor neputincioşi, sau a jefuit

pe cei de sub stăpânirea lui ? Că, măcar de eşti şi stăpânitor, să nu faci silă, nici să jefuieşti, ci, de ţi se va întâmpla ţie şi să ai stăpânire, să arăţi, mai ales, dreptatea ta.

Iar, de vei lua de la săraci şi vei da la alţi săraci, apoi mai bine este ţie să nu jefuieşti cele străine, nici să faci cu ele milostenie, ca să nu-ţi faci jertfa ta urâtă, apucând a o aduce din nedreptate. Ci, cu ceea ce voieşti să miluieşti pe alt sărac, mai bine să-l miluieşti pe acela căruia i-ai făcut nedreptate. Că Dumnezeu nu primeşte jafuri şi apucături. Pentru că milostenie din nedreptate nu se face, nici din blestem nu vine binecuvântare, nici din lacrimi, veselie. Drept aceea, rogu-vă pe voi, în tot locul să vă socotiţi şi să vă păziţi pe voi şi să vă siliţi a face poruncile Domnului, ca să aflaţi odihnă sufletelor voastre.

Întru această zi, cuvânt despre Iov, despre iubirea de săraci.

Ascultaţi ce grăieşte Scriptura despre Iov, câtă avere avea, cirezi de boi şi oi şi cămile şi toată cealaltă avere pe care Dumnezeu o încredinţase lui, pe toată a ars-o focul. Şi Iov n-a zis un cuvânt de răzvrătire, ci a zis: "Domnul a dat, Domnul a luat". Ascultă şi vezi, el atât de multe pierzând, n-a defăimat, ci, când le-a primit, a lăudat pe Dumnezeu, iar când s-au luat de la dânsul, nu s-a jelit.

Iar oamenii, cei de acum, când primesc şi iau, nici nu-şi aduc aminte de Acela ce le-a dat lor, iar când le pierd şi se păgubesc, atunci încep a defăima pe Făcătorul, numărându-şi vredniciile lor.

De au dat vreo măsură de grâu, sau o pâine la săraci, de au aprins o lumânare la biserică, sau de au adus spre jertfă un ied, apoi le pomenesc şi zic: "Am făcut aceste fapte bune de ce, dar, au venit asupra noastră aceste răutăţi?" Însă, se cade nu numai să nu pomeneşti acele mici fapte bune, ci, mai vârtos, să-ţi aduci aminte de cele mai de seamă porunci ale Legii, pe care nu le-ai făcut.

Ai aprins, adică, o lumânare în biserică, bine; dar iată a intrat în biserică şi săracul, suspinând cu lacrimi din pricina ta şi ţi-a stins strălucirea lumânării tale.

Sau ai dat cutărui sărac o pâine, ceea ce şi eu adeveresc, dar adu-ţi aminte că turmele oilor tale au mâncat toată secerătura săracului. Drept aceea, asupreşti mult şi faci puţine bunătăţi. Apuci mult şi dai puţine.

De voieşti să nu fii învinuit, apoi nu năpăstui pe cel sărac, nici pe semenul tău. Pe cei scăpătaţi nu-i nedreptăţi, pe văduve nu le asupri, pe sărac nu-l trece cu vederea, de la vecini să nu-ţi întorci faţa, pe prieteni să nu-i înşeli, pe cei bătrâni să nu-i mâ-

nii, pe părinţi să-i cinsteşti, de biserică să nu te desparţi, de desfrânare să te depărtezi, de iubirea de arginţi să te păzeşti. Iubirea faţă de fraţi să nu o uiţi, vătămarea răutăţii să o goneşti din inima ta şi dragostea să ţi-o sădeşti în inimă. De iubirea de străini să nu te lepezi, şi de la adevăr să nu te depărtezi. De clevetiri să fugi departe, smerenia să o iubeşti, de sfadă să te îngreţoşezi. Acestea toate să le păzeşti şi nu te va cuprinde pe tine răul şi, măcar de ar şi năvăli, dar tu să nu huleşti.

Acestea toate le-a făcut Iov, sluga Domnului, când au năvălit asupra lui relele acelea, iar el n-a defăimat, ci a lăudat pe Dumnezeu, zicând: "Fie numele Domnului binecuvântat în veci."

Deci, de ar fi cineva bolnav sau din bogăţie ar cădea, şi de l-ar primi cu răbdarea acestuia, apoi şi cununii aceluia vrednic va fi, întru Hristos Iisus Domnul nostru, căruia Se cuvine slava! Amin.

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida din 24 ianuarie

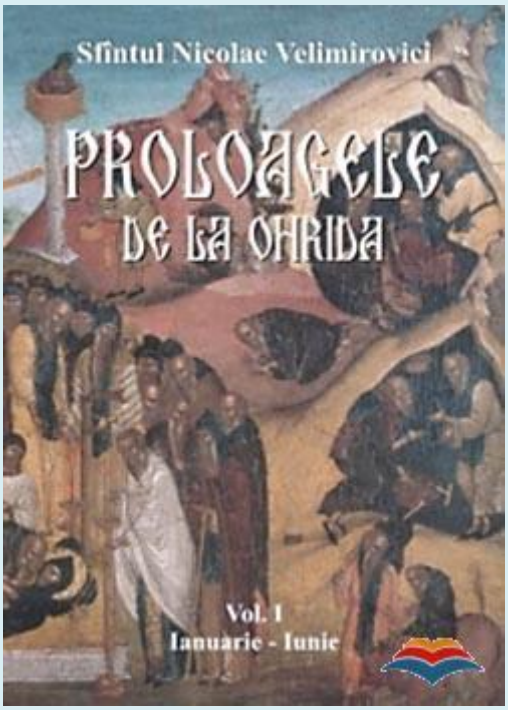

Pomenirea Sfintei cuvioase Xenia

Xenia s-a născut la Roma, ca unică fiică a unui senator de frunte. Atrasă de dragostea lui Dumnezeu, ea a refuzat căsătoria dorită de părinţii ei, a părăsit în taină palatul împreună cu două slujnice şi s-a sălăşluit în insula Coş, într-un loc numit Mylassa.

Acolo ea a întemeiat o mânăstire de fecioare în care însăşi a vieţuit în nevoinţe ascetice până la moarte. Deşi era cu trupul foarte fragilă, ea avea o minunată tărie în postiri, rugăciuni şi privegheri de toată noaptea, pe multe petrecindu-şi-le în rugăciune neîntreruptă; se îmbrăca mai sărăcăcios decât toate surorile din mânăstire; iar pâinea pe care o mânca o presăra adesea cu cenuşă din cădelniţă.

La ceasul morţii ei (care s-a întâmplat în anul 450 d. Hr.), un semn minunat s-a arătat deasupra mânăstirii: o cunună de stele având închipuit în mijloc semnul Sfintei Cruci, mai luminos şi mai arzător decât soarele.

Mulţi bolnavi au aflat tămăduire desăvârşită la sfintele ei moaşte. Fostele ei slujnice ei, acum călugăriţe, au continuat exemplul stareţei lor până la moarte şi după

dorinţele lor, au fost înmormântate la picioarele cuvioasei lor stareţe, Xenia [Străina].

Pomenirea Sfântului sfinţit mucenic Vavila

Vavila era preot în Sicilia. El a luat mucenicia pentru Hristos împreună cu doi ucenici ai săi, în veacul al treilea.

Pomenirea Sfântului cuvios Macedonie

Macedonie era un monah de neam sirian. El a început să guste pâine coaptă doar spre bătrâneţe, căci mai înainte se hrănea doar cu seminţe de orz muiate în apă. El a adormit cu pace la anul 418 d. Hr.

Pomenirea cuviosului Filon, episcopul Ciprului

Când Sfântul Epifanie a fost chemat la Roma ca să o ajute pe sora împăratului Honorius cu rugăciunile lui, el 1-a sfinţit episcop pe acest Filon. Filon a fost mare exeget al Pentateuhului şi al Cântării Cântărilor. El a adormit cu pace în veacul al cincilea.

Pomenirea Sfântului cuvios Dionisie din Muntele Olimpului

Acest Sfânt Dionisie era făcător de minuni care trăia în nevoinţe călugăreşti în Muntele Olimpului [Turcia de azi]. El fusese tuns în chipul îngeresc în Sfântul Munte Athos, unde fusese stareţ al Mânăstirii Filotheu.

Către sfârşitul vieţii, el s-a retras să se liniştească în Muntele Olimpului, unde a adormit cu pace în veacul al şaisprezecelea.

Cântare de laudă la Sfânta Xenia

Fecioara Xenia, precum şi Agnia,
Precum şi slăvitele Tecla sau Anastasia,
Nu a voit un mire pământesc,
Ci pe Mirele Ceresc,
Hristos cel fără de moarte, L-a aflat.

Cu tot sufletul frumuseţea Lui a iubit-o,
Milostivirea şi blândeţea Lui,

Şi curăţenia Lui cea strălucitoare.

Ea chiar şi palatul senatorial
Şi bogăţiile toate le-a părăsit,
Pentru Soarele Dreptăţii
Care în inima ei a strălucit.

O doar sufletul, sufletul, sufletul!
Sufletul este adevăratul mire,
Căci trupul este netrebnic ca iarba ce se arde.

Deci sufletul ei, adevărata mireasă,
Xenia a început să şi-l împodobească,
Cu multe rugăciuni să şi-l spele
Şi să-l hrănească,
Ca astfel de Împărăţia Cerurilor
Şi de Mirele Hristos
Să-l învrednicească.
Nevoinţele Sfintei Xenia
Mirelui Ceresc I-au fost plăcute,
Şi El cu multe daruri
Pe a Sa mireasă o a covârşit.

Iar când pe al ei trup sufletul ei curat îl învinse,
Liniştit precum un rege ce priveşte o cetate cucerită,
Atunci cu cununa nemuririi
Stăpânul o încununã
Şi o duse în palatele nemuritoare
ale bucuriei celei cereşti.

Acolo unde puterile cereşti
imne de laudă Făcătorului aduc,
Acolo Stăpânul o primeşte pe mireasa Sa.

Cugetare

În zilele noastre auzim adesea părinţii de copii spunând: „Noi dorim neapărat să-i facem o situaţie în viaţă copilului nostru." De aceea îi vedem străduindu-se din răsputeri să adune averi, adesea cu nedreptate, să le asigure studii înalte exclusiv în meserii care să le aducă copiilor cel mai mare confort trupesc şi cele mai mari be-

neficii. Şi asta o fac oameni care îşi zic creştini! Dar ei fac aşa pentru că ideile lor despre adevăratul confort şi adevăratele beneficii sunt complet greşite.

Să ascultăm o adevărată mamă creştină şi să auzim cu ce cuvinte 1-a pregătit ea pentru adevărata viaţă pe fiul ei! ***Iată cum i-a grăit cuvioasa Eufrosina pe când se află pe patul ei de moarte, fiului ei în vârstă de doisprezece ani:***

„O fiul meu, cinste voiesc să am de la tine, când voi fi trecut din această viaţă! Fiul meu, cu curaj să trăieşti intru apărarea credinţei în Hristos şi pentru Sfânt Numele Lui să nu pregeţi nici viaţa să-ţi dai! Căci nădăjduiesc tare că va înflori cununa biruinţei pe creştetul tău, spre cinstea vieţii mele şi mântuirea multora. Să nu te înfricoşezi de ameninţări, de tăierea cu sabia, de orice schingiuire, de orice răni, de orice foc.

Nimic să nu te despartă de Stăpânul Hristos, ci tu aţintit să fii cu toată fiinţa ta la cer, de unde să aştepţi fără ruşinare veşnica şi bogată răsplată a Dumnezeului nostru. Teme-te de măreţia lui Dumnezeu! Teme-te de înfricoşata Sa Judecată, şi cutremură-te de Ochiul Său Atoatevăzător, căci cei care se leapădă de El în lumea aceasta moştenesc veşnica osândă şi viermele neadormit în veacul vecilor!

Cu aceasta să răsplăteşti jertfa maicii tale, o dulcele meu fiu, cu aceasta chinurile în care te-am adus pe lume şi cu aceasta toate grijile cele fără număr pe care nu am pregetat a le cheltui pentru creşterea ta aleasă! Cu aceasta să-mi răsplăteşti, ca să mă învredniceşti a mă numi mamă de mucenic! Sângele pe care din mine 1-ai primit, nu pregeta să-1 verşi pentru Hristos, pentru ca şi eu cinstea lui să primesc! Chinurile cu care pentru Domnul vei fi chinuit, nu pregeta a le primi, pentru că şi eu, maica ta, prin acel sânge să mă mântuiesc, ca fiind unul care însămi prin tine jertfă Mântuitorului îl aduc!"

Luare aminte

Să luăm aminte la Stăpânul Hristos învăţătorul nostru:

- La învăţătorul care ne învaţă cum trebuie să gândească omul ca să se mântuiască;
- La învăţătorul care ne învaţă cum trebuie să vorbească omul ca să se mântuiască;
- La învăţătorul care ne învaţă cum trebuie să trăiască omul ca să se mântuiască.

Predică despre Prorocul cel a toate cunoscător, Hristos

Pentru ce cugetaţi rele în inimile voastre (Matei 9: 4)?

Când Domnul nostru şi-a îndreptat privirea rostind aceste cuvinte către farisei şi cărturari, ei nu uciseseră pe nimeni, nu înşelaseră pe nimeni, nu jefuiseră pe nimeni şi - mai mult, ei nici măcar nu scoseseră vreun cuvânt rău asupra cuiva.

De ce atunci i-a admonestat Domnul atât de dur, pe când ei nici măcar cu cuvântul nu păcătuiseră? De ce oare? Pentru aceea că deja atunci, gândurile lor erau rele.Iar gândul cel rău este păcat!

Aceasta este înfricoşata veste pe care Hristos o aduce în lume. Cu adevărat, gândul cel rău este chiar rădăcina tuturor relelor, căci înainte ca cineva să spună sau şi să facă ceva ce este păcat, el mai întâi a gândit păcatul. Rădăcina tuturor păcatelor este în păcatul din gând. Toate celelalte păcate nu sunt decât rezultatele celui din gând. Cine vrea să-şi dezrădăcineze păcatele, trebuie mai întâi să-şi dezrădăcineze păcatul din gând.

Cine vrea să împiedece curgerea unei ape care inundă totul trebuie să închidă, să oprească mai întâi locul de unde izvorăşte. Prin urmare, nimeni să nu încerce să se îndreptăţească! Cum că el nu e păcătos, pentru că „nu a omorât pe nimeni," că nu a "jefuit" pe nimeni sau că nu a necinstit sau că nu a minţit niciodată pe nimeni! Căci iată suntem cu toţii plini de gânduri de ucidere şi de pradă şi de înşelăciune!

Că nu am comis niciodată aceste păcate cu fapta a ţinut doar de milostivirea lui Dumnezeu şi de împrejurările exterioare. Dar dacă Dumnezeu ar fi îngăduit şi dacă împrejurările ar fi fost de aşa natură, cu siguranţă am fi comis acele păcate pe care nu le-am avut „decât" în gând!

Căci şarpele nu e veninos doar atunci când muşcă, ci şi atunci când nu muşcă, căci este purtător de venin în sine.

Prin urmare, nu numai că a gândi răul este păcat, dar este incă şi păcatul păcatelor şi originea tuturor păcatelor: este începutul păcatului şi sămânţa şi rădăcina tuturor păcatelor. De aceea i-a mustrat Atoate văzătorul şi Atoate cunoscătorul Domn al nostru pe cei care gândeau cele rele: *Pentru ce cugetaţi cele rele în inimile voastre?*

O, Doamne Atoate văzătorule şi Atoate cunoscătorule, ajută-ne nouă să ne curăţim inimile şi minţile de toate gândurile cele rele şi necurate, ca aşa să fie

curate şi cuvintele şi faptele noastre. Căci a Ta este slava şi mulţumita în veci. Amin.

Sfânta cuvioasă Xenia Romana, Italia (24 ianuarie)

Această fericită maică era din cetatea Romei, din neam cinstit şi râvnitor, având numele Eusebia. Deci, vrând părinţii săi să o căsătorească şi pregătind nunta, ea se sculă şi fugi din cămara de nuntă, împreună cu două slujitoare ale sale.

Călătorind pe mare ajunseră în Alexandria Egiptului, iar de acolo ajuseră în insula Cos unde aflară o casă retrasă şi mică în care sălăşluindu-se se rugau pururea lui Dumnezeu să le trimită un povăţuitor. Astfel odată, ieşind din casa lor, aflară un bătrân cinstit, cărunt la păr, a cărui faţă era ca a unui înger.

Sfânta fecioară Eusebia căzu la picioarele lui rugându-l cu lacrimi să nu le treacă cu vederea pe dânsele:

- Ce voieşti să vă fac?, întrebă bătrânul.

- Să ne fii părinte şi învăţător după Dumnezeu, răpunse sfânta fecioară, şi să ne duci unde am putea să ne mântuim; pentru că suntem străine şi nu ştim unde să ne ducem, că ne ruşinăm a ne arăta oamenilor.

Bătrânul, umilindu-se, le luă cu dânsul, căci era egumenul mănăstirii sfântului apostol Andrei din cetatea Milasa, unde aflând nişte case la un loc liniştit şi aproape de

biserică, le cumpără sfânta fecioară cu aurul adus de acasă şi ridică o biserică nu mare închinată Sfântului întâiului mucenic Ştefan. În scurtă vreme, se rândui a fi mănăstire mică de maici unde veniră şi alte fecioare.

Sfântul Pavel egumenul, căci acesta era numele bătrânului, tunse pe Sfânta Eusebia cu numele Xenia, care se tâlcuieşte străină, şi pe cele două însoţitoare ale sale.

Nu după multă vreme, fiind numit Sfântul Pavel episcop al locului, o sfinţi pe Sfânta Xenia diaconiţă, iar aceasta sporea în nevoinţele duhovniceşti, ducând o viaţă aspră, suindu-se spre pustnicească desăvârşire.

De înfrânarea ei se temeau diavolii şi de postul şi nevoinţa ei biruindu-se, fugeau şi nu îndrăzneau a se apropia de dânsa, căci mânca uneori a doua zi, alteori a treia zi, iar de multe ori toată săptămâna petrecea fără hrană. Şi când era să primească hrană, nu mânca nici linte, nici verdeţuri, nici vin, nici untdelemn, nici poame de grădină, nici orice alte mâncăruri bune, afară numai de puţină pâine, undată cu lacrimile sale. Şi luând din cădelniţă cenuşă îşi presăra pâinea sa, făcând astfel în tot timpul vieţii sale, după cuvântul proorocesc „Cenuşă cu pâine am mâncat şi băutura mea cu plângere am amestecat”. Şi se sârguia în toată vremea să-şi tăinuiască înfrânarea aceasta chiar şi de surorile sale, fără numai celor două roabe ale sale care o priveau în taină şi urmau vieţii ei celei îmbunătăţite.

Atâta trezire era într-însa, încât şedea toată noaptea rugându-se. Uneori îşi pleca genunchii de cu seară rugându-se cu multe lacrimi până la vremea Utreniei şi până dimineaţa, iar aceasta o făcea cu smerenie, încât mai jos decât toţi se socotea.

Nu a fost văzută mâniindu-se cândva, nici a întinat viaţa ei cu vreo slavă deşartă şi îngâmfare. Faţa ei era smerită, mintea înţeleaptă, căutătura neîmpodobită, trupul chinuit de putniceştile osteneli şi inima ei paşnică, nici o tulburare având.

Arăta tuturor dragoste nemăsurată: pe cei din nevoi îi ajuta, cu cei ce pătimeau, împreună pătimea, spre păcătoşi se milostivea, iar pe cei rătăciţi îi povăţuia pe calea pocăinţei.

Despre hainele ei nici nu se putea grăi, pentru că purta nişte zdrenţe şi chiar de acelea se socotea nevrednică.

Deci astfel bine plăcând Domnului şi ajungând aproape de plecarea sa din lumea aceasta, chemă la sine pe surori şi le ceru cu umilinţă rugăciunile rugându-le să spună şi episcopului Pavel, părintele său:

- Pentru Dumnezeu, cinstite părinte, pomeneşte străinătatea mea; că tu m-ai povăţuit şi m-ai adus în viaţa aceasta; deci roagă-te pentru mine, ca să nu mă ruşineze Domnul întru a mea nădejde.

Auzind acestea, surorile începură a plânge rugând-o să nu le lase orfane şi să se roage pentru dânsele.

Sfânta Xenia le spuse plângând:
- Ştiţi, surorile mele, că mai înainte decât vremea strigă apostolul Petru, zicând: „Nu va zăbovi Domnul făgăduinţa, precum unii o socotesc zăbovire; ci îndelung rabdă spre noi, nevrând ca să piară cineva, ci toţi să vină întru pocăinţă! Şi va veni ziua Domnului ca un fur!” Deci acestea ştiindu-le, surorile mele, să nu ne lenevim într-această puţină vreme, ci să ne trezim, să aprindem candelele noastre, să luăm untdelemn în vasele noastre, să ne pregătim a ieşi întru întâmpinarea Mirelui, de vreme ce nu ştim în ce ceas ne va chema pe noi Domnul, că iată secerişul a sosit şi lucrătorii sunt gata şi numai porunca Stăpânului o aşteaptă.

Acestea grăindu-le sfânta, iar ele plângând şi căzând la picioarele ei, cuvioasa îşi ridică mâinile ei spre cer şi cu multe lacrimi se rugă aşa:
- Dumnezeule, cel ce ai acoperit până astăzi străinătatea mea, ascultă-mă pe mine săraca şi păcătoasa roaba Ta, fii milostiv roabelor Tale acestea, surorile mele, fereşte-le şi păzeşte-le de toate meşteşugirile diavoleşti, spre slava şi lauda sfântului Tău nume. Rogu-mă Ţie, Dumnezeul meu, adu-Ţi aminte de aceste două surori ale mele, care împreună cu mine s-au înstrăinat pentru dragostea Ta şi precum în această viaţă vremelnică nu s-au despărţit de mine, aşa întru împărăţia Ta, nu ne despărţi pe noi, ci împreună ne învredniceşte în cămara Ta.

Astfel rugându-se, ceru mai apoi surorilor să o iasă o vreme şi să o lase să se liniştească puţin. Deci rămânând singură, îşi plecă genunchii şi se rugă, iar apoi întinzându-se în chipul crucii, precum se săvârşeşte la primirea hainei monahale, şi rugându-se multă vreme cu faţa la pământ, îndată străluci o lumină şi bună mireasmă începu a ieşi din biserică.

Deci intrând surorile îi aflară trupul neînsufleţit şi aşezară cu cinste după buna rânduială în biserică.

Însă Dumnezeu vrând să arate tuturor comoara care se aflase atâta vreme pe pământ, arătă pe cer semn mare şi prea luminat, căci în văzduhul înseninat se arătă în văzul tuturor o cunună de stele prea luminoasă având în mijloc o cruce. Astfel

prinse de veste şi bătrânul episcop. Iar când fu dusă la locul de îngropare cununa călătorea deodată cu trupul Sfintei Xenia, făcându-se nevăzută după îngropare.

Până astăzi, moaştele Sfintei Xenia sunt izvor îmbelşugat de tămăduiri şi mângâiere dăruit fără oprire tuturor celor ce aleargă cu credinţă la caldul ei ajutor.

Fericita adormire a Sfintei cuvioase Xenia. Miniatură din veacul al XI-lea

***

Udându-ţi aşternutul cu lacrimi, cuvioasă, şi mâncând pâinea cu cenuşă, ai dobândit mângâierea cea neîmbătrânitoare şi desfătarea Raiului. *(din Canonul sfintei ce se citeşte la Utrenie)*

Dobândind aripile poleite cu aur ale faptelor bune, ai zburat către înălţimea cerului, fericită, ca o porumbiţă nestricată. *(din Canonul sfintei ce se citeşte la Utrenie)*

Râu de tămăduiri te-ai arătat, scufundând mările patimilor celor ce cântă: bine eşti cuvântat Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri. *(din Canonul sfintei ce se citeşte la Utrenie)*

Bine este cuvântat Domnul, Cel ce a arătat moaştele tale cinstite, liman liniştit de vindecări celor ce pururea se primejduiesc în noianul şi valul patimilor; strălucirea sihaştrilor şi lauda fecioarelor, purtătoare de Dumnezeu Xenia. *(din Canonul sfintei ce se citeşte la Utrenie)*

\+ * + * +

Moaştele Sfintei Xenia Romana

Sfântul Alexandru Nevski (pomenit la 23 noiembrie, 30 august şi 30 mai) şi Sfânta Xenia Romana

Sfântul mucenic Boris, Sfânta muceniţă Pistis (Vera) şi Sfânta cuvioasă Xenia Romana

Sfântul apostol şi evanghelist Matei Sfântul ierarh Nicolae şi Sfânta cuvioasă Xenia Romana, icoană din veacul al XVIII-lea

Icoană înfățișând sfinții zilelor 22-25 ianuarie, din veacul al XIV-lea, restaurată, aflată la Oxford, Anglia

Sursa:
https://sfintisiicoane.wordpress.com/2012/01/24/sfanta-cuvioasa-xenia-romana-italia-24-ianuarie/

ro.orthodoxwiki - Xenia

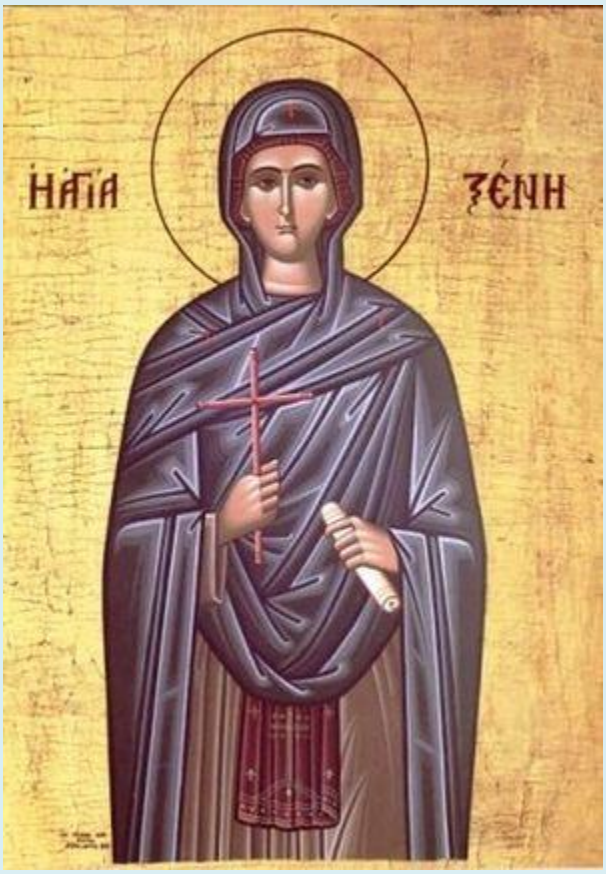

Sfânta cuvioasă Xenia (sau Xenia Romana) a trăit la începuturile creștinismului, în secolul al V-lea. Originară din Roma, ea a îmbrăcat haina monahală și a trăit într-o continuă priveghere, înfrânare și smerenie. Numele monahal pe care și l-a ales, Xenia, se traduce prin „străina”, vrând să arate prin acest gest că se înstrăinează de lumea aceasta, pentru a se dedica numai celor sfinte. Biserica Ortodoxă o prăznuiește la data de 24 ianuarie.

Viața

Sfânta Xenia s-a născut la Roma, pe la începutul secolului al V-lea, într-o familie bogată de senatori. Numele ei de botez era Eusebia.

La vârsta de 17 ani, în momentul în care părinții ei îi hotărâseră o căsătorie din interes, ea a ales să fugă, împreună cu două slujnice, în Insula Cos (Kòs) din Marea Egee. A făcut acest lucru din dragoste față de Hristos, căci pentru ea adevărata logodnă era unirea cu El.

A renunțat la numele Eusebia, luându-și numele Xenia (grec. ξενία - străina), vrând să arate prin acest gest că se înstrăinează de lumea aceasta, pentru a se dedica numai celor sfinte.

În urma rugăciunilor sale, l-a întâlnit pe ieromonahul Pavel, care a devenit un adevărat părinte duhovnicesc pentru ea. La îndemnul acestuia, Xenia s-a stabilit în cetatea Milassa din Caria (o veche provincie romană situată în sud-estul Asiei Mici) și a îmbrăcat haina monahală.

Aici a ridicat o bisericuță închinată Sfântului Ştefan întâiul-mucenic, precum și o mică mănăstire, în care se va nevoi împreună cu cele două slujitoare ale sale cu care fugise din Roma, dar și cu alte fecioare din împrejurimile cetății.

Sfânta Xenia era într-o continuă priveghere, înfrânare și smerenie. Purta niște haine vechi, dar considera că trupul său este nevrednic chiar și de acestea. Toată viața ei era întru umilință și vărsare a lacrimilor.

În Sinaxarul zilei în care se face pomenirea ei se spune că *„puteai să vezi izvoarele apelor în vreme de arşiță secând, decât ochii ei încetând de lacrimi... făcutu-s-au lacrimile ei pâine ziua şi noaptea. Era străină de lume, însă, locuitoare a cerului. A fost văzută în trup, dar s-a asemănat cu îngerii cei fără de trup”.*

Diavolii se temeau de înfrânarea ei și nu îndrăzneau să se apropie de ea. Mânca uneori doar la două zile, iar de multe ori petrecea toată săptămâna fără hrană. Iar când era să primească hrana, nu mânca verdețuri, linte, poame de grădină, ci numai puțină pâine, udată cu lacrimile sale. Lua din cădelniță cenușă și presăra pâinea sa. Aceasta o făcea în tot timpul vieții sale, împlinind cuvântul proorocesc: *„Cenuşă cu pâine am mâncat şi băutura mea cu plângere am amestecat”.*

Adormind întru Domnul Chiril, episcopul cetăți Milassa, a fost ales în locul lui, cuviosul Pavel, egumenul mânăstirii Sfântul Andrei, părintele duhovnicesc al Sfintei Xenia. Primind vrednicia de episcop, cuviosul Pavel a mers la mănăstirea de fecioare și a sfințit-o pe Xenia ca diaconiță, ca pe una ce era cu adevărat vrednică de aceasta. Căci în trup fiind, avea viață îngerească, și cu toate că fusese crescută întru multe dulceți și desfătări, fiind fiică de senator, însă la atât de aspră viață s-a deprins, încât pe o cale nouă, neobișnuită, se vedea că se suie spre pustnicească desăvârșire.

Atâta râvnă era într-însa, încât de cu seara, până în timpul cântării Utreniei, sta toată noaptea, ridicându-și mâinile în sus și rugându-se; și așa în toate serile era vă-

zută de surori în taină, iar uneori plecându-şi genunchii de cu seara, până dimineaţa se ruga, cu multe lacrimi, şi astfel întotdeauna slujea Domnului, iar aceasta o făcea cu smerenie, pentru că mai jos decât toţi se socotea pe dânsa.

Atunci când cuvioasa Xenia a trecut la cele veşnice, pe la amiază, pe cer s-a arătat, deasupra mănăstirii, o cunună de stele foarte luminoasă având în mijlocul ei o cruce, iar această cunună strălucea mai mult decât soarele. Prin acest semn, Dumnezeu a dorit să arate tuturor, sfinţenia cuvioasei Xenia.

Cetăţenii din Milassa, care se aflau la un praznic într-un sat vecin, văzând semnul cel de pe cer, se mirau şi întru nepricepere se întrebau ce este acesta.

Iar episcopul lor, fericitul Pavel, înţelegând cu duhul, a zis către toată mulţimea poporului: *„Maica Xenia a adormit şi pentru dânsa este semnul minunii!”*. Şi îndată, sfârşind Liturghia, s-a întors în cetate cu tot poporul care fusese la praznic şi aflară cetăţenii, precum le-a spus lor episcopul, că Sfânta Xenia murise.

Viaţa sa a fost cunoscută de ceilalţi creştini abia după moartea ei. Cuvioasa Xenia le ceruse celor două slujnice ale ei să nu spună nimănui nimic despre viaţa sa - astfel că nimeni nu a ştiut unde şi când s-a născut, din ce fel de familie şi de ce a ales să părăsească lumea aceasta.

Abia după trecerea sa la cele veşnice slujnicele ei au făcut cunoscut motivul înstrăinării Xeniei de lume pentru Hristos.

Imnografie

Tropar, glasul al 8-lea: Întru tine, Mmaică, cu osârdie s-a mântuit cel după chip; căci luând crucea, ai urmat lui Hristos; şi luptând, ai învăţat să nu se uite la trup, căci este trecător; ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta şi cu îngerii se bucură, cuvioasă Xenia, duhul tău.

Condac, glasul al 2-lea: Pomenirea ta, cea minunată Xenia, săvârşind noi, cei ce te cinstim pe tine cu dragoste, lăudăm pe Hristos, cel ce ţi-a dat ţie întru toate putere de tămăduire; pe Acela totdeauna roagă-L pentru noi toţi.

La Exapostilaria („Luminânda”) Utreniei din 24 ianuarie: Dorind, prea cinstită Xenia, locaşul cel ceresc, te-ai înstrăinat, de Dumnezeu purtătoare, ca o iubitoare de cucernicie, de patrie, de bogăţie şi de neam; şi ridicându-ţi crucea ta, cu osârdie

ai alergat către Hristos, cel ce a venit din Fecioara, în chip neobișnuit, să-i mântuiască pe oameni.

Moaștele Sfintei cuvioase Xenia romana

Moaște - Capul Sfintei cuvioase Xenia romana

Pomenirea Sfintei cuvioase Xenia:
https://www.youtube.com/watch?v=Y8HBSc5d8dU

După trecerea la cele veșnice, moaștele Sfintei Xenia au fost așezate în Milassa (azi Milas) din Caria.

După un timp de la trecerea la cele veșnice a Sfintei cuvioase Xenia romana cinstitele ei moaște au fost mutate în Mitropolia din Selymbria pe teritoriul Turciei de astăzi.

În timpul catastrofei din Asia Mică în anul 1922, grecii au trebuit să părăsească Selymbria și să ia cu ei sfinte odoare, printre care și moaștele Sfintei Xenia.

Capul Sfintei Xenia a fost adus și așezat în Biserica Mitropolitană Sfântul Ioan Botezătorul din Kacala (Grecia) unde se află și astăzi.

Moaștele Sfântei Xenia sunt izvor îmbelșugat de tămăduiri și mângâiere dăruit fără oprire tuturor celor ce aleargă cu credință la caldul ei ajutor.

Moaștele Sfintei cuvioase Xenia romana

O parte din Sfintele moaște ale Sfintei cuvioase Xenia se află la Mănăstirea Mihai Vodă din București.

Surse:

https://www.johnsanidopoulos.com/2020/01/the-skull-of-saint-xenia-of-rome.html

https://pravila.ro/sfanta-cuvioasa-xenia-romana-24-ianuarie/

Semnificația numelui Xenia (etimologia)

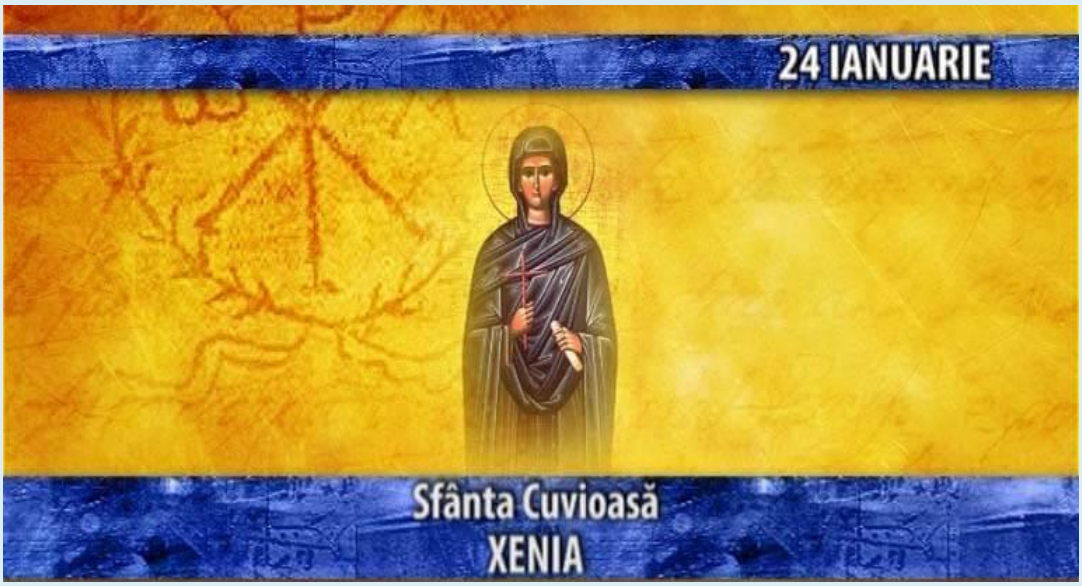

Xenia - acest nume este de origine greacă și este derivat din cuvântul ξένος (xenos), care se traduce prin "străina", "străin" și care derivă din cuvânt.

Potrivit altor surse, Xenia este o formă colocvială a unui nume precum "Poliksen". În acest sens, putem spune că înseamnă "ospitalier".

Derivate ale numelui Xenia:

- ⇨ Aksana, Ksenia, Kseniya (Belarus);
- ⇨ Aksinia (bulgară);
- ⇨ Xènia (catalană);
- ⇨ Ksenija, Senka (croată);
- ⇨ Xenie (cehă);
- ⇨ Zenia (engleză);
- ⇨ Senja (finlandeză);
- ⇨ Xene (greacă);
- ⇨ Ksenija (Latvian);
- ⇨ Ksenija (macedoneană);
- ⇨ Ksenia (poloneză);
- ⇨ Ksenia, Kseniya, Oksana, Oxana, Aksinia, Aksinya, Ksyusha (rusă);
- ⇨ Ksenija, Senka (sârbă);
- ⇨ Ksenija (slovenă);
- ⇨ Ksenia, Kseniya, Oksana, Oxana (ucraineană).

Când își post serba ziua de nume cei care poartă numele de Xenia? Conform calendarului ortodox, aceștia își pot serba ziua de nume în data de 24 ianuarie când este pomenit Sfânta cuvioasă Xenia romana.

"La mulți ani!" tuturor celor care poartă numele Sfintei cuvioase Xenia.

Icoane

Saint Xenia of Rome and her two maidservants

Η ΑΓΙΑ ΞΕΝΗ
ΑΙ ΔΥΟ ΘΕ ΡΑΠΑΝΙΔΑΙ

Η ΑΓΙΑ
ΞΕΝΗ

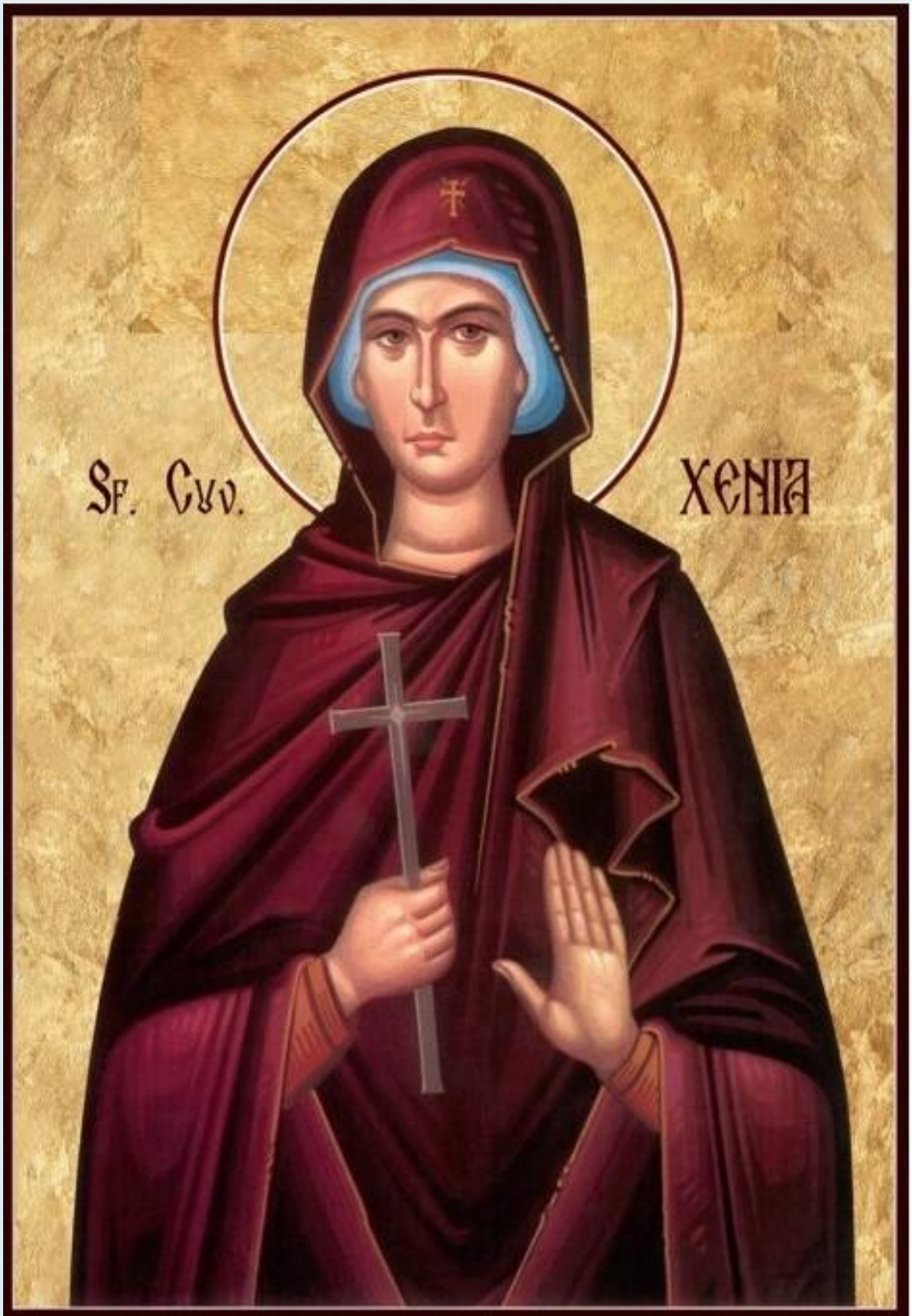

24 ianuarie

24 ianuarie

Η ΟΣΙΑ ΞΕΝΗ
Γ. Παπαθαμάτης 1982
Η ΟΣΙΑ ΞΕΝΗ 24 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

SFÂNTA
CUVIOASĂ
XENIA

DOXOLOGIA.ro
SF. CUV.
XENIA

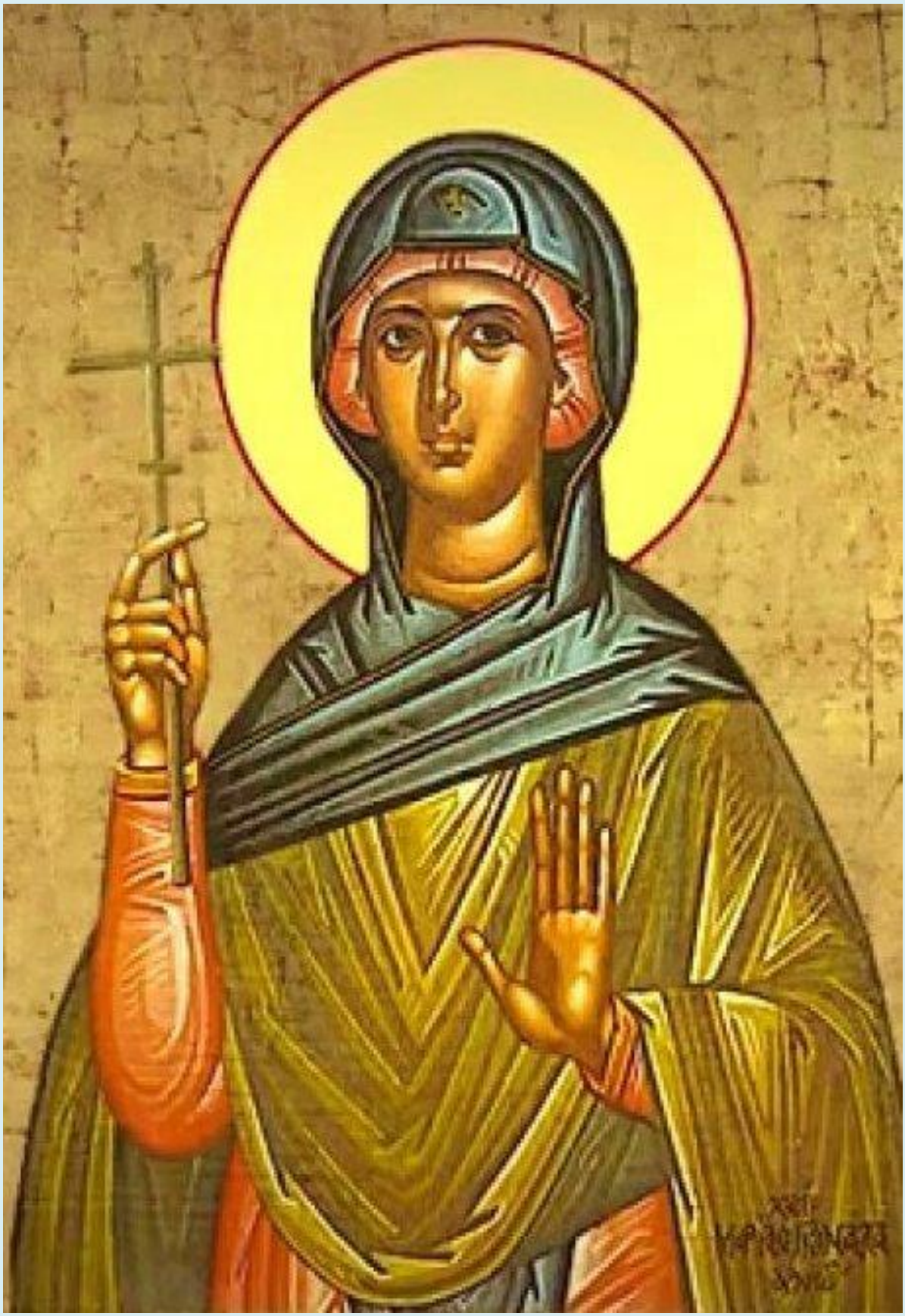

ΑΓΙΑ
ΞΕΝΗ

ΗΑΓΙΑ
ΞΕΝΗ

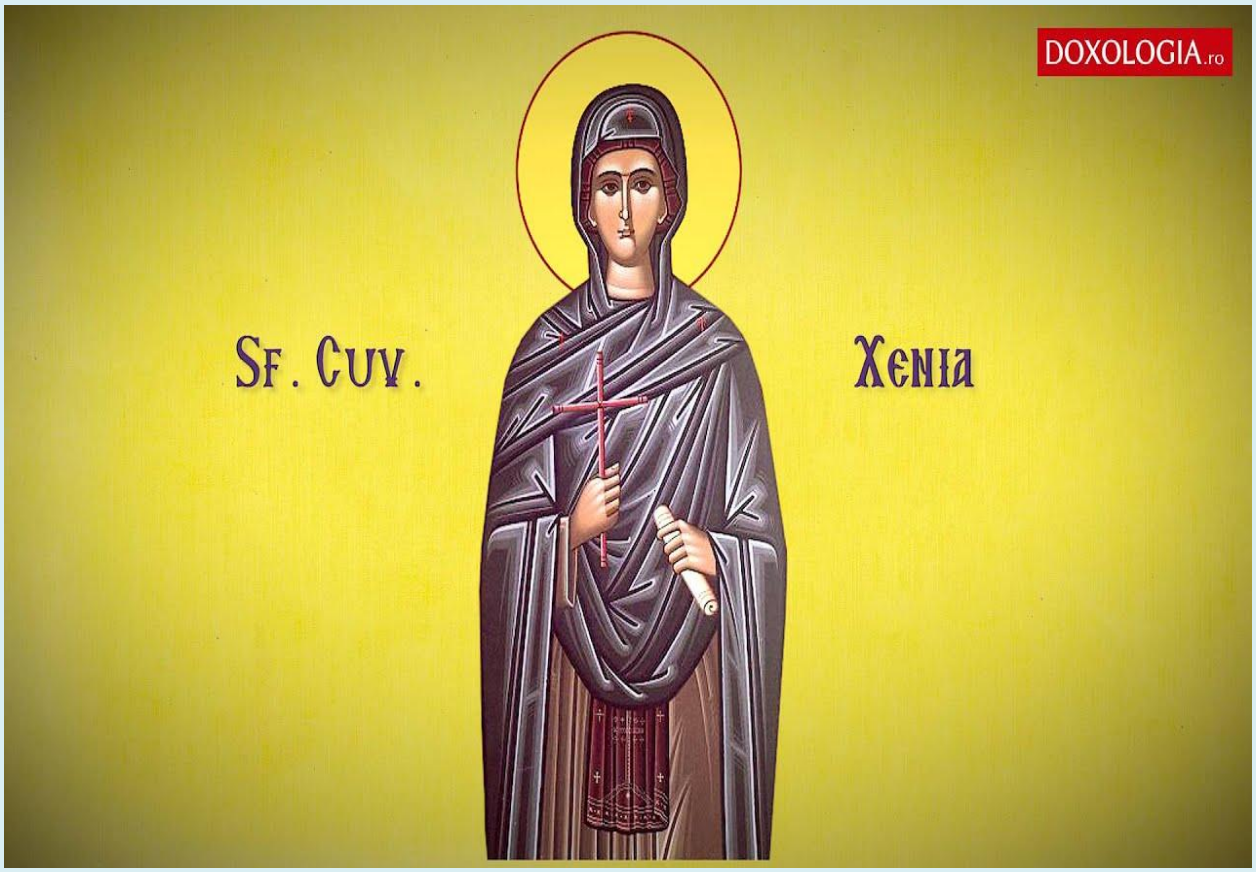
DOXOLOGIA.ro
Sf. Cuv.
Xenia

24 IANUARIE
Sfânta Cuvioasă
XENIA

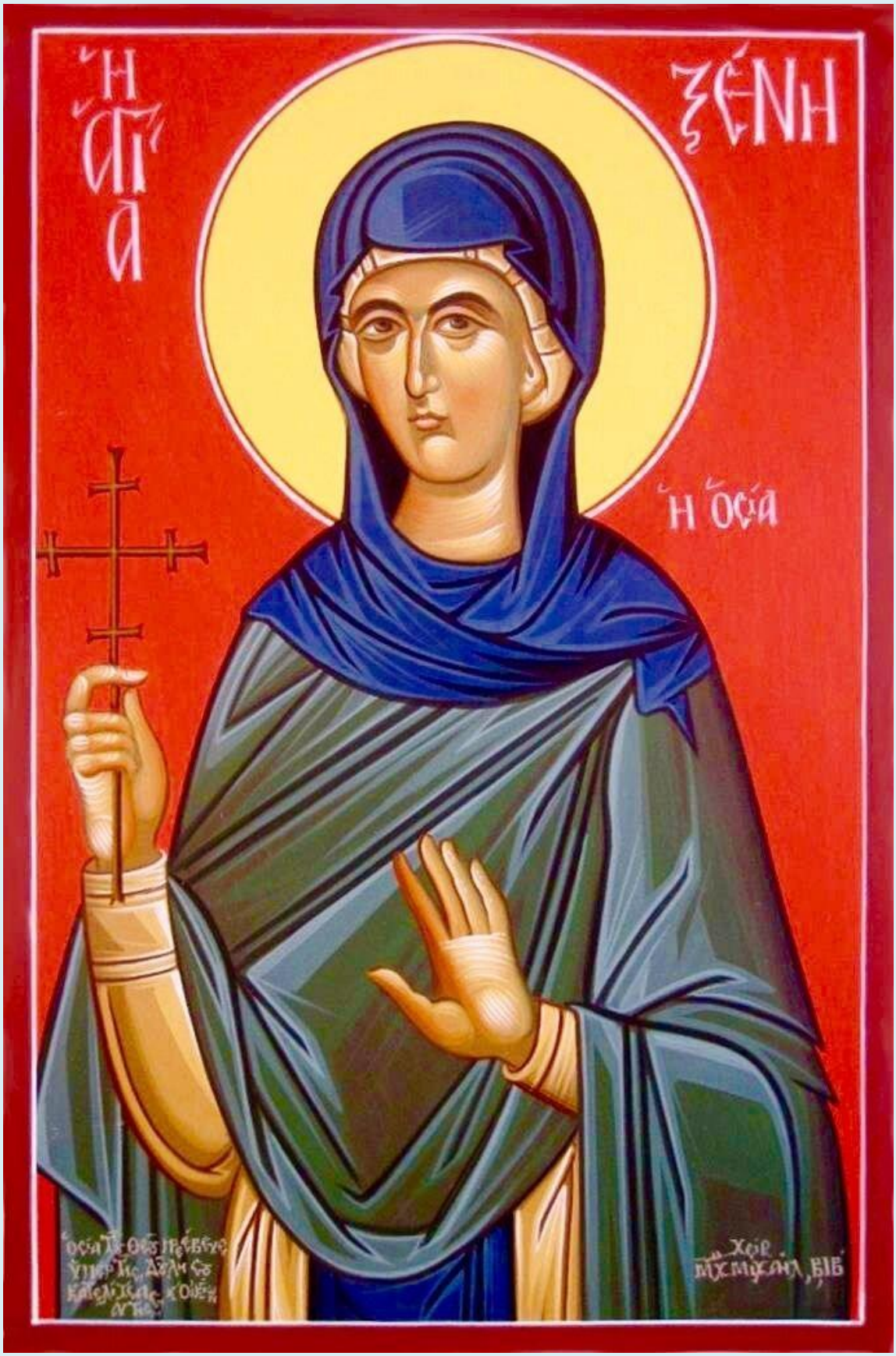
Η ΑΓΙΑ
ΞΕΝΗ
Η ΟΣΙΑ

ПРЕП.
ЗЄНІА
IC
XC
NI

ПРЕП.
ЗЕНІА
IC
XC
NI

ПРЕП.
ЗЄНІ
IC
XC
NI

Troparul Sfintei Cuvioase Xenia

24 Ianuarie - Glasul 8

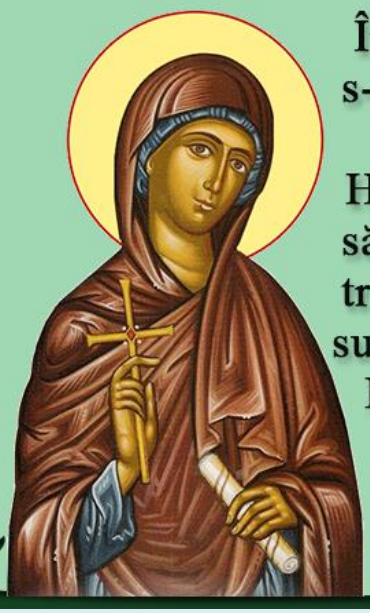

Întru tine, maică, cu osârdie
s-a mântuit cel după chip; că,
luând crucea, ai urmat lui
Hristos; şi lucrând, ai învăţat
să nu se uite la trup, căci este
trecător; ci, să poarte grijă de
suflet, de lucrul cel nemuritor.
Pentru aceasta şi cu îngerii
împreună se bucură,
Preacuvioasă Maică
Xenia, duhul tău.

Troparul Sfintei Cuvioase Xenia

24 Ianuarie - Glasul 8

Întru tine, maică, cu osârdie
s-a mântuit cel după chip; că,
luând crucea, ai urmat lui
Hristos; şi lucrând, ai învăţat
să nu se uite la trup, căci este
trecător; ci, să poarte grijă de
suflet, de lucrul cel nemuritor.
Pentru aceasta şi cu îngerii
împreună se bucură,
Preacuvioasă Maică
Xenia, duhul tău.

Bucură-te, Sfântă cuvioasă Xenia!